

KILIÇ AYINI

FELSEFE YÜZÜĞÜ 7. KİTAP

MORGAN RICE

Morgan Rice

Kılıç Ayini

Серия «Felsefe Yüzüğü», книга 7

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697455

KILIÇ AYİNİ FELSEFE YÜZÜĞÜ 7. KİTAP:

ISBN 9781632915023

Аннотация

FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos KILIÇ AYİNİ, Çok Satanlar'da 1. sıraya çıkmış KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap) ile başlayan FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün yine çok satanlar listesinde yer bulmuş 7. kitabıdır. KILIÇ AYİNİ'nde (Felsefe Yüzüğü 7. Kitabı), Thor mirası için savaşırken, babasıyla ilgili sırrı açık etmek ve atacağı adımlarla ilgili bir yol arayışında. Yanı başında Mycoples ve elinde Kader Kılıcı'yla evine dönen Thor, Andronicus'un ordusunun intikamını alarak vatanını özgürlüğe kavuşturmaya ve sonunda Gwendolyn'e evlenme teklifinde bulunmaya kararlı. Fakat yoluna pekâlâ taş koyacak kendinen bile büyük güçlerin var olduğunu ister istemez öğrenecek. Gwendolyn dönüyor ve ayrılmış güçleri birleştirerek

Andronicus'u sonsuza dek vatanından kovmak için bilgeliğini kullanıp kaderinde yazılı taht yönetimini istiyor. Şiddete bir es vererek Thor ve kardeşleriyle yeniden buluştuğu ve özgürlüklerini kutlama şansı buldukları için minnettar. Fakat işler daha ne olduğunu anlayamadan çabucak -hatta çok çabuk- değişiyor ve hayatı ters yüz oluyor. Ablası Luanda ile şiddetli bir rekabete girerken gücü elde etmeye kararlı, bu sırada Kral MacGil'in kardeşleri kendi ordularıyla tahtı ele geçirmek için geliyorlar. Dört bir yanda cirit atan muhbirler ve suikast girişimleriyle çevrili Gwendolyn, Kraliçe olmanın düşündüğü kadar güvenli olmadığını öğreniyor. Reece'in Selese'ye olan aşkı nihayet yeniden hayat buluyor ama aynı zamanda eski aşkı ve kendinin yorgun düştükleri anlaşıyor. Rahat günleri çok yakında savaşla beraber son bulacak ve Reece, Elden, O'Connor, Conven, Kendrick, Erec ve hatta Godfrey bile kurtulmak istiyorlarsa güçlüklerle yüzleşip bunlardan sıyrılmak zorundalar. Savaşları, onları Halka'nın dört bir yanına götürecek, çünkü bu savaş Andronicus'u kovmak ve toplu yıkımdan kendilerini kurtarmak üzerine olacak. Halka'yı kontrol altında tutmak için beklenmedik ve kuvvetli güçler ortaya çıktıkça Gwen, ne pahasına olursa olsun Argon'u bulup onu geri getirmesi gerektiğini fark edecek. Finalde ise, şok edici bir sürpriz okuyucuları bekliyor. Thor güçlerinin üstün ve nitelikli olduğunu anlasa da onu ani sonuna doğru itebilecek gizli zayıflıklarının olduğunu da öğreniyor. Thor ve diğerleri Halka'yı özgürleştirip Andronicus'u yenebilecekler mi? Gwendolyn herkesin ihtiyaç duyduğu Kraliçe olabilecek mi? Kader Kılıcı'na, Erec, Kendrick, Reece ve Godfrey'e ne olacak? Alistair'in sakladığı sır ne? **KILIÇ AYINI**, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter örgüsüyle, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların

ve ihanetlerin destansı bir hikayesidir. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden fantastik bir hikayedir. Seriyeye ait 8. – 17. kitaplar da çıktı! Aksiyon, romantizm, macera ve gerilimle dolu. Elinize alın ve tekrar tekrar aşık olun. vampirebooksite.com (Dönüşüm üzerine)

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	16
İKİNCİ BÖLÜM	20
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	24
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	35
BEŞİNCİ BÖLÜM	40
ALTINCI BÖLÜM	46
YEDİNCİ BÖLÜM	55
SEKİZİNCİ BÖLÜM	64
DOKUZUNCU BÖLÜM	71
ONUNCU BÖLÜM	78
ONBİRİNCİ BÖLÜM	88
Конец ознакомительного фрагмента.	92

Morgan Rice

KILIÇ AYINI FELSEFE

YÜZÜĞÜ 7. KİTAP

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

—San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

—Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

—Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini
sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

“Bana açıklayacağın şey nedir? Şayet herkesin yararına olacaksa, bir gözüne şerefi, diğerine ölümü yerleştir ki, ikisine de tarafsızca bakayım. Şeref ismini ölümden korktuğumdan fazla sevdiğim için, tanrılar

yardımcım olsun.”

-- William Shakespeare

Jül Sezar

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin Halka'nın uçsuz bucaksız kırlık alanının tepesinden güneye, Gwendolyn'e doğru bir yere uçan Mycoples'in sırtında ilerliyordu. Aşağıya bakarken Kader Kılıç'ını kavradı ve Andronicus'un milyon askerlik ordusunun engin Halka'yı bir çekirge sürüsü gibi sere serpe kapladığını gördü. Kılıç'ın elinde bir nabız gibi attığını hissetti ve ona ne yaptırmak istediğini anladı. Halka'yı koruyacaktı. İstilacıları geri püskürtecekti. Kılıç adeta ona emir veriyor gibiydi... Thor'sa ona itaat etmekten fazlasıyla memnundu.

Kısa bir süre sonra, Thor geriye doğru bir daire çizecek ve istilacıların teker teker yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacaktı. Artık Kalkan tekrar kalktığına göre, Andronicus ve adamları orada mahsur kalmışlardı, daha fazla İmparatorluk destek birliği içeri sızamazdı; Thor da her birini öldürmeden rahat etmeyecekti.

Ama henüz öldürme vakti gelmemişti. Thor'un yapması gereken ilk şey tek gerçek aşkını, o sınırları aştığından beri hasretini çektiği kadını bulmaktı: Gwendolyn. Thor ona tekrar bakmak, sarılmak, hayatta olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Gölgeğinin içine annesinin yüzüğünü yerleştirmişti ve bunu Gwen'e sunup, aşkını itiraf edip evlenmek teklif etmek için yanıp tutuluyordu. Gwen'in başına her ne gelmiş olursa olsun, aralarında hiçbir şeyin değişmediğini bilmesindi istiyordu. Ona

hala eskisi kadar çok seviyordu, hatta daha fazla seviyordu ve bunu bilmesini istiyordu.

Mycoples hafif bir uğultu çıkarıyordu ve Thor onun pullarının arasından titreşimi hissedebiliyordu. Mycoples'in de Gwendolyn'in başına bir şey gelmeden ona varmak istediğini sezinliyordu. Mycoples bulutların altına dalıyor, içine girip çıkıyor, iri kanatlarını çırpıyordu ve orada, Halka'nın içinde olmaktan ve Thor'u sırtında taşımaktan memnunmuş gibi gözükiyordu. Aralarındaki bağ giderek güçleniyordu; Thor Mycoples'in onun her düşüncesini ve isteğini paylaştığını hissediyordu. Adeta bir uzantısının üstünde gidiyor gibiydi.

Thor bulutlarından arasına girip çıkarak yoluna devam ederken, düşünceleri Gwendolyn'e kaydı. Eski Kraliçe'nin sözleri düşüncelerine hâkim oluyor, sürekli aklına geliyordu, ama Thor bunları düşünmemeyi tercih ediyordu. Kraliçe'nin anlattıkları ona aklına hayaline gelmeyecek bir biçimde acı vreyordu. Andronicus mu? Babası mıydı?

Olamazdı. Thor'un bir yanı bunun daha ilk baştan ondan nefret eden eski Kraliçe'nin oynadığı bir başka oyun olduğunu umuyordu. Belki de onu rahatsız etmek, sebebi her neyse kızından uzak tutmak için aklına yanlış düşünceler yerleştirmek istemişti. Thor çaresizce buna inanmak istiyordu.

Ama Kraliçe bunu anlatırken, sözcükler Thor'un bedeninde ve ruhunda yankılanmış, içine işlemiştir. Bunların doğru olduğunu biliyordu. Doğru olmadığını düşünmek istese de, Kraliçe bunları söyler söylemez Andronicus'un gerçekten de babası olduğunu

anlamıştı.

Bu düşünce Thor'un üstüne bir kâbus gibi çökmüştü. Her zaman zihninin gerisinde bir yerlerde babasının Kral MacGil olduğunu, Gwen'in onun öz kızı olmadığını umup dua etmişti; böylece, birlikte olabilirlerdi. Thor her zaman babasının kim olduğunu öğrendiği gün dünyadaki her şeyin daha mantıklı olmasını, kaderinin açıklığa kavuşacağını ummuştı.

Babasının bir kahraman olmadığını öğrenmek bir şeydi. Bunu kabul edebilirdi. Ama onun bi canavar olduğunu, canavarların en kötüsü olduğunu, her şeyden öte Thor'un ölmesini istediği adam olduğunu öğrenmesi idrak etmekte zorluk çektiği bir durumdu. Thor Andronicus'un kanını taşıyordu. Bu, Thor için ne anlama geliyordu? Thor'un da bir canavar olmaya mahkûm olması mı demekti? Damarlarında sinsi sinsi kötü bir şey mi gizleniyordu? Onun gibi mi olacaktı? Yoksa aynı kanı paylaştıkları halde ondan farklı olması mümkün müydü? Kader de kanla mı nesilden nesle geçerdi? Yoksa her nesil kendi kaderini mi yaratırdı?

Thor bir yandan da tüm bunların Kader Kılıcı için ne anlama geldiğini anlamaya çabalıyordu. Şayet efsane doğruysa ve sadece bir MacGil kılıcı kullanabiliyorsa, Thor aynı zamanda bir MacGil miydi? Bu doğruysa, Andronicus nasıl babası olabilir? Tabii, Andronicus her nasılsa bir MacGil değilse.

En kötüsü de, Thor bu haberi Gwendolyn'le nasıl paylaşacaktı? Onun ne çok nefret ettiği düşmanının oğlu olduğunu nasıl söyleyecekti? Ona saldırılmasını emreden adam. Gwen kesin Thor'dan nefret edecekti. Thor'a her baktığında,

Andronicus'un suratını görecekti. Ama Thor'un yine de bu durumu ona anlatması gerekiyordu... Bu sırrı ondan saklayamazdı. Bu sır ilişkilerini mahveder miydi?

Thor öfkeden çıldırmak üzereydi. Andronicus babası olduğu, bunu ona yaptığı için ona saldırmak istiyordu. Uçarlarken, Thor aşağıya baktı ve alanı gözden geçirdi. Andronicus'un orada bir yerlerde olduğunu biliyordu. Çok geçmeden onunla karşı karşıya gelecekti. Onu bulacaktı. Yüzleşecekti. Sonra da onu öldürecekti.

Ama önce Gwendolyn'i bulmalıydı. Güney Orman'ının üstünden geçerlerken, Thor Gwen'in yakınlarda olduğunu hissetti. İçinde Gwen'in başına bir şey geleceğine dair kötü bir his vardı. Gwen'in her an son anını yaşayabileceğini hissederek Mycoples'i daha da hızlı gitmeye zorladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn rahibelerin ona verdiği kapkara giysilerle Sığınak Kulesi'nin üst siperlerinde tek başına durmuş, çoktan ezelden beri oradaymış gibi hissediyordu. Rahibeler onu konuşmadan karşılamışlardı ve sadece rehberi olan tek bir rahibe bir kere ona orasının kurallarını anlatmıştı: Konuşmak yasaktı, diğer rahibelerle de iletişim kurmayacaktı. Orada bütün kadınlar kendi başlarına, kendi evrenlerinde yaşıyorlardı. Her biri yalnız kalmak istiyordu. Orası bir sığınak kulesiydi, iyileşmek isteyenlerin bulunduğu bir yerdi. Gwendolyn orada dünyadaki tüm tehlikelerden uzak olacaktı. Ama yalnız da olacaktı. Hem de yapıyınız.

Gwendolyn bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. O da yalnız kalmak istiyordu.

O sırada, kulenin tepesinde durmuş, Halka'nın Güney Ormanı'nın ağaçlarının tepesinin oluşturduğu uçsuz bucaksız manzarayı izliyor ve kendisini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Güçlü olması gerektiğini, bir savaşçı olduğunu biliyordu. Bir Kral'ın kızıydı ve muhteşem bir savaşçının karısıydı. Daha doğrusu, karısı sayılırdı.

Ama Gwendolyn ne kadar güçlü olmak istese de, kalbinin ve ruhunun hala yaralı olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Thor'u çok özliyordu ve ona asla geri dönmeyeceğinden korkuyordu. Zaten Thor geri dönse bile, başına enler geldiğini öğrendiği anda

bir daha onunla birlikte olmak istemeyecek diye korkuyordu.

Gwen ayrıca Silesia'nın yok edildiğini, Andronicus'un kazandığını ve önemseydiği herkesin ya öldüğünü, ya da tutsak alındığını bildiği için de içinin bomboş olduğunu hissediyordu. Andronicus artık her yerdeydi. Halka'yı tamamıyla ele geçirmişti ve kaçacak yer kalmamıştı. Gwen çaresiz ve bitkin hissediyordu; o yaştaki bir kişinin olmaması gerekeceği kadar bitkindi. En kötüsü de, herkesi yarı yolda bırakmış gibi hissediyordu; sanki o ana dek birçok hayat yaşamıştı ve artık başka bir şey yaşamak istemiyordu.

Çıkıntıda siperlerin en kenarına, durması gereken noktanın ötesine doğru bir adım attı. Kollarını yavaşça kaldırdı ve avuçlarını yana tuttu. Serin ve ani bir esinti, kışın o dondurucu rüzgârlarını hissetti. Rüzgâr dengesini bozdu ve uçuşunun kenarında sendeledi. Aşağıya bakınca, ne kadar yüksekte olduğunu gördü.

Gwendolyn göğe bakıp Argon'u düşündü. Nerede olduğunu, kendi evreninde mahsur kalmış bir halde onun için cezasını nerede çektiğini merak etti. Onu o anda görebilmek, son bir kere bilgeliğini duyabilmek için her şeyi verebilirdi. Belki bu onu kurtarır, geri dönmesini sağlardı.

Ama Argon gitmişti. O da bir bedel ödemişti ve geri dönemezdi.

Gwen gözlerini yumdu ve son bir kez Thor'u düşündü. Thor orada olsaydı, her şey değişirdi. Dünyada onu gerçekten seven *tek* bir kişi sağ kalmış olsaydı, belki de yaşamaya devam etmek

için bir nedeni olabilir. Ufka baktı ve elinde olmaksızın Thor'u görmeyi umdu. Hızla s z len bulutlara bakarken, ufukta bir yerde, bir ejderhanın kükreyişini duyar gibi oldu. Ses öylesine uzaktan ve cılız geliyordu ki, bunu hayal etmiş olmalıydı. Zihni sadece ona oyun oynuyordu. Halka'nın içinde hiçbir ejderhanın olamayacağını biliyordu. Tıpkı Thor'un uzaklarda olduğunu, İmparatorluk'ta sonsuza dek asla geri dönmeyeceği bir yerde kaybolduğunu bildiği gibi.

Thor'u ve birlikte geçirebilecekleri hayatı düşünürken Gwen'in gözyaşları yanaklarından s z ld . Bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını düşündü. Suratının ifadesini, sesinin nasıl çıktığını, gülüşünü düşündü. Birbirlerinden ayrılmaz olacaklarına, hiçbir şey yüzünden asla ayrılmayacaklarına o kadar emin hissetmişti ki.

“THOR!” Gwendolyn başını geriye attı ve çıkıntının kenarında sallanarak bağırdı. Thor'un ona geri dönmesini istedi.

Ama sesi r zg rda yankılanıp dindi. Thor dünyalar kadar uzaktaydı.

Gwendolyn elini kaldırıp Thor'un ona verdiği, bir keresinde hayatını kurtarmış olan tılsıma elledi. O tek şansı kullanmış olduğunu biliyordu. Artık başka şansı kalmamıştı.

Gwendolyn kenardan aşağıya bakınca, babasının suratını gördü. Babasının etrafı beyaz bir ışıkla çevriliydi ve ona gülümsüyordu.

 ne eğilip tek ayağını ıkıntıdan öteye sarkıttı ve esintiye karşı gözlerini yumdu. İki dünya arasında, yaşayanlar ve  l ler

dünyalarının arasında asılı kaldı. Gayet dengede duruyordu ve bir sonraki şiddetli rüzgârın hangi yöne gideceğine karar vereceğini biliyordu.

Thor, diye düşündü. *Beni affet.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick MacGiller'in, Silesialılar'ın ve Halka'nın özgür kalan diğer vatandaşlarından oluşan büyük ve giderek büyümeye devam eden ordunun önünden ilerlerken, hep birlikte Silesia'nın ana kapılarından dışarı fırladılar ve geniş yola çıkıp doğuya, Andronicus'un ordusunun bulunduğu yöne ilerlemeye koyuldular. Yanında Srog, Brom, Atme ve Godfrey, arkalarındaysa Reece, O'Connor, Conven, Elden ve Indra'yla birlikte binlerce savaşçı vardı. İlerlerlerken, binlerce İmparatorluk askerinin ejderhanın nefesiyle yanıp kapkara ve kaskatı kesilmiş bedenlerinin yanından geçtiler; diğerleriyse Kader Kılıç'ının iziyle ölmüştü. Thor tek kişilik bir ordu gibi yıkım dalgalarını serbest bırakmıştı. Kendrick bunlara baktı ve Thor'un yıkımının boyutlarına, Mycoples'in ve Kader Kılıcı'nın gücüne hayret etti.

Kendrick olayların nasıl değiştiğine de hayret etti. Sadece günler önce hepsi Andronicus'un boyunduruğu altında tutsaktı ve yenildiklerini itiraf etmeye zorlanmışlardı; Thor hala İmparatorluk'taydı, Kader Kılıcı'ysa yitirilmişti ve geri döneceklerine dair umutlar neredeyse tükenmişti. Kendrick ve diğerleri çarmıha gerilmiş, ölmeye terk edilmişlerdi ve her şey kaybedilmiş gibi gözükiyordu.

Ama bir kez daha Thor'un gelişiyle canlanıp özgür erkekler, askerler ve şövalyeler olarak ilerlerken, durum

lehlerine çevrilmişti. Mycoples Tanrı'nın bir armağanıydı, gökten yağan bir yıkım gücüydü; Silesia artık özgür bir şehirdi ve Halka'nın kırılık alanları İmparatorluk askerleriyle değil, onların cesetleriyle doluydu. Doğuya giden yolun iki yanı göz alabildiğince İmparatorluk askerlerinin cesetleriyle kaplıydı.

Tüm bunlar son derece cesaret verici olsa da, Kendrick Andronicus'un yarım milyon adamının Yüksek Tepeler'in diğer tarafından beklediğini biliyordu. Geçici olarak yenilmişlerdi, ama onları pek de tamamıyla yok etmiş sayılmazlardı. Kendrick ve diğerleri öylece Silesia'da oturup Andronicus'un askerlerinin toparlanmasını ve bir kez daha saldırmalarını beklemek istemiyorlardı... Onlara kaçmaları ve İmparatorluk'a çekilmek için bir şans da vermek istemiyorlardı. Kalkan kalkmıştı ve Kendrick ve diğerleri düşman askerlerine göre çok az sayıda olmalarına rağmen, en azından artık savaşmak için bir şansları vardı. Artık Andronicus'un ordusu kaçıyordu ve Kendrick ve diğerleri Thor'un başlatmış olduğu zaferler zincirini sürdürmeye kararlıydı.

Kendrick arkasında onunla birlikte ilerlemekte olan binlerce askere ve özgür kalmış adama baktı ve suratlarındaki kararlı ifadeyi gördü. Her biri köleliği, yenilgiyi tatmıştı ve artık bir kez aha özgür olmayı ne kadar takdir ettiklerini görebiliyordu. Sırf kendileri için değil, karıları ve aileleri için de. Her biri Andronicus'a yaptıklarının bedelini ödetmek ve bir daha saldırmayacağından emin olmak için canlanmış ve cesaret kazanmıştı. Ölümüne savaşmaya hazır adamlardan oluşan bir

ordu olmuşlardı ve tek bir beden gibi ilerliyorlardı. Gittikleri her yerde, daha da çok insanı kurtarıyor, zincirlerini kırıyor ve giderek genişleyen ve büyüyen bir ordu kuruyorlardı.

Kendrick de hala çarmıha gerildiği zamanın etkisinden yeni yeni kurtuluyordu. Bedeni hala eskisi kadar güçlü değildi ve sert bağların dersini kestiği kol ve ayak bileklerindeki acı bir türlü dinmemişti. Haçta yanında olan Srog, Brom ve Atme'ye baktı ve onların da eskisi kadar güçlü olmadıklarını fark etti. Çarmıha gerilmek hepsini güçten düşürmüştü. Ama yine de hepsi gururla, cesaretle ilerliyordu. Hiçbir şey insanın hayatı için bir savaşıma şansı elde etmesi, intikam alma fırsatı kazanması ve yaralarını unutmaması gibi değildi.

Kendrick erkek kardeşi Reece'in ve diğer Lejyon kardeşlerinin görevlerinden dönüp yanında ilerliyor olmalarına da inanılmaz mutlu olmuştu. Lejyon'un Silesia'da katledilişini izlemek onu paramparça etmişti ve bu insanların yuva bildikleri şehrin ger alınması acılarını biraz olsun dindirmişti. Büyürlerken Reece'e hep yakın olmuş, onu korumuş, Kral MacGil'in çok meşgul olduğu zamanlarda ikinci bir baba rolünü üstlenmişti. Bazı açılardan, onun tek yarım erkek kardeşi olması Kendrick'in Reece'le daha da yakınlaşmasına fırsat vermişti; yakın olmaları için bir baskı söz konusu olmamıştı ve öyle olmayı tercih ettikleri için yakınlaşmışlardı. Kendrick asla diğer erkek kardeşlerine yakın olmamıştı... Godfrey hayatını işe yaramaz insanlarla meyhanede geçirmişti, Gareth'sa... Eh, Gareth da Gareth gibi davranmıştı. Reece kardeşleri arasında savaş alanını kucaklayan,

Kendrick'in seçtiği hayatı yaşamak isteyen tek kişi olmuştı. Kendrick onunla ne kadar gurur duysa az diye düşünüyordu.

Geçmişte, Kendrick Reece'le birlikte ata bindiğinde hep korumacı davranmış, gözünü ondan ayırmamıştı; ama geri döndüğünden beri, Kendrick kardeşinin gerçek ve azılı bir savaşçıl olduğunu görebiliyordu. Dolayısıyla, artık onu o kadar da kollaması gerekmediğini hissediyordu. Reece'in öyle sert ve becerikli bir savaşçıya dönüşmesi için İmparatorluk'ta ne tür zorluklar çektiğini merak ediyordu. Onunla oturup öykülerini dinlemek için can atıyordu.

Kendrick Thor'un da döndüğüne çok Mutlu olmuştı; bunun tek nedeni Thor'un onları kurtarması değildi. Thor'u çok seviyor ve aşırı saygı duyuyordu; onu bir kardeşiymiş gibi önemsiyordu. Thor'un geri dönüşü ve Kılıcı kullanışı hala gözlerinin önünden gitmiyordu. Bunu unutamamıştı. Hayatında asla görmeyi beklediği bir manzara değildi; işin aslı, Thor'un, kendi adamının, halkanın etrafındaki ufak bir çiftçi köyünden ufak tefek, mütevazı bir çocuğun değil, *kimsenin* kader Kılıcı'nı kullanabileceğini görmeyi ummamıştı. Thor bir yabancıydı. Bir MacGil bile değildi.

Yoksa öyle miydi?

Kendrick bunu düşünüyordu. Aklından sürekli olarak efsane geçiyordu: Sadece bir MacGil Kılıcı kullanabilirdi. Kendrick'in kalbinin ta derinliklerinde onu kullanabilecek kişinin kendisi olacağını umduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Gerçek bir MacGil olarak, ailesinin ilk dünyaya gelen erkek çocuğu olarak mirasının

meşruiyetine son mühür olacağını ummuştu. Bir şekilde, şartların bunu denemesine olanak vereceğini hayal etmişti hep.

Ama ona bu şans asla verilmemişti ve Thor'un başarısından dolayı da onu kıskanmamıştı. Kendrick hırslı değildi; tam aksine, Thor'un kaderine hayret ediyordu. Ama olanlara bir anlam da veremiyordu. Efsane yanlış mıydı? Yoksa Thor bir MacGil miydi? Nasıl olabilirdi? Tabii, Thor da Kral MacGil'in oğluysa durum değişirdi. Kendrick bunun mümkün olup olmadığını düşündü. Babasının evliliği dışına birçok kadınla birlikte olduğu biliniyordu... Kral zaten bu şekilde babası olmuştu.

Thor bu yüzden mi annesiyle konuştuktan sonra Silesia'dan telaşla ayrılmıştı? Tam olarak ne konuşmuşlardı? Annesi söylemiyordu. Ondan, hepsinden ilk kez bir şey gizliyordu. Ama neden şimdi? Ne tür bir sır gizliyordu? Thor'un kimseye tek bir kelime bile etmeden çekip gitmesine yol açabilecek ne demiş olabilirdi?

Kendrick kendi babasını ve soyunu düşündü. Öyle olmasını istemese de, gayri meşru oluşu onu yiyip bitiriyordu ve milyonuncu kez gerçek annesinin kim olduğunu merak ediyordu. Hayatı boyunca, babası Kral MacGil'in birlikte olduğu farklı kadınlarla ilgili çeşitli söylentiler duymuştu, ama kesin olarak asla bilememişti. Her şey düzeldiğinde, daha doğrusu düzelecek olursa ve Halka normale dönerse, Kendrick annesinin kim olduğunu kesin olarak öğrenmeye niyetliydi. Onunla yüzleşecekti. Onu neden bıraktığını, neden hiçbir zaman hayatının bir parçası olmadığını soracaktı. Babasıyla nasıl

tanıştığını öğrenecekti. Aslında, sadece onunla tanışmak, suratını girmek ve ona bezeyip benzemediğini görmek istiyordu; bir de ona meşru olduğunu, herkes kadar meşru olduğunu söylemesini istiyordu.

Kendrick Thor'un Gwendolyn'i kurtarmaya gitmiş olmasından dolayı mutluydu, ama bir yanı aynı zamanda Thor'un kalmış olmasını istiyordu. Andronicus'un on binlerden oluşan kalabalık ordusuna karşı savaşırken, Thor'un ve Mycoples'in onlara her zamankinden çok faydası olacağını biliyordu.

Ama Kendrick bir savaşçıl olarak doğmuş ve yetiştirilmişti; elleri kolları bağlı oturup başkalarının onun savaşlarını savaşmasını bekleyecek hali yoktu. Bunun yerine, içgüdülerinin ona söylediği şeyi yapıyordu: gidip adamlarıyla birlikte İmparatorluk ordusunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını ele geçirecekti. Mycoples veya Kader Kılıcı gibi özel silahları yoktu, ama çocukluğundan beri kullandığı iki eli vardı. Bunlar ona her zaman yetmişti.

Bir tepeye tırmandılar ve zirvesine vardıklarında Kendrick ufka bakınca, uzakta Silesia'nın doğusundaki ilk şehir olan Lucia isimli ufka bir MacGil şehrini gördü. Yolun iki kenarı İmparatorluk askerleriyle kaplıydı ve Thor'un yıkım dalgasının orada sona erdiği belliydi. Kendrick daha da uzakta Andronicus'un bir taburunun geri çekildiğini ve doğuya doğru at sürdüğünü görebiliyordu. Taburun Andronicus'un ana kampına, Yüksek Tepeler'in diğer tarafındaki güvenli bölgeye doğru gittiklerini tahmin etti. Ordunun ana bölümü geri

çekiliyordu, ama geride Lucia'yı kaybetmemek için ufak bir tabur bırakmışlardı. Andronicus'un birkaç bin askeri şehirdeydi ve onu koruyorlardı. Askerler tarafından tutsak alınmış olan halk da görülüyordu.

Kendrick onlara Silesia'da neler olduğunu, nasıl davranıldığını hatırlayınca, suratı bir intikam hissiyle kızardı.

“SALDIRIN!” diye bağırdı.

Kılıcını havaya kaldırdı ve arkasından binlerce askerin coşkulu çığlıkları geldi.

Kendrick atını dehledi ve hep birlikte tepeden Lucia'ya doğru inmeye koyuldular. İki ordu yüzleşmeye hazırlanıyordu ve sayı olarak eşit olsalar da Kendrick yüreklilikleri konusunda eşit olmadıklarını biliyordu. Andronicus'un ordusunun geri kalan bu taburu kaçarken bir şehri istila etmişlerdi, ama Kendrick ve adamları anavatanlarını korumak için canları pahasına savaşmaya hazırды.

Hep birlikte Lucia'nın kapılarına saldırırlarken, savaş çığlığı ta göklere ulaştı. Öylesine seri ve hızlı bir biçimde saldırdılar ki, nöbet tutmakta olan birkaç düzine İmparatorluk askeri dönüp birbirlerine şaşkınlıkla baktılar; bu saldırıyı beklemedikleri kesindi. İmparatorluk askerleri dönüp kapıların ardına kaçtılar ve telaşla asma köprüyü indirmek için kolları çevirdiler.

Ama yeteri kadar hızlı davranamadılar. Kendrick'in önden giden birkaç okçusu oklarını fırlatıp onları öldürdüler; okları ustalıklı adamların göğüslerine sırtlarına saplandı, zırhlarının arasından eklemlerine gömüldü. Kendrick yanındaki Reece gibi

bir mızrak fırlattı. Kendrick'in mızrağı hedefini buldu... Bir yayı gerip nişan almış iri yarı bir savaşçıyı öldürmüştü. Reece'in okunun da zahmetsizce bir askerin kalbini deldiğini görünce etkilendi. Kapılar açık kaldı ve Kendrick'in askerleri hiç tereddüt etmedi. Muazzam bir savaş ılııyla kapılardan içeri dalıp şehrin merkezini hedef aldılar ve düşmanla yüzleşmekten korkup bir saniye bile duraksamadılar.

Kendrick ve diğ erleri kılıçlarını, baltalarını, mızraklarını ve baltalı kargılarını kaldırırken ve onları sırt üstünde karşılamak için hızla oraya gelen binlerce İmparatorluk askeriyle karşı karşıya kalırken, bir metal gümbürtüsü koptu. Düşmanla ilk çarpışan kişi olan Kendrick kalkanını kaldırdı ve aynı anda kılıcını savurup iki askeri öldürdü. Hiç tereddüt etmeden hızla diğ er tarafa döndü ve bir diğ er kılıcı engelledi. Sonra da kılıcını bir İmparatorluk askerinin b ğr ne sapladı. Adam  l rken, Kendrick intikamı düşündü; Gwendolyn'i, halkını, Halka'nın acı çeken tüm insanların düşündü.

Yanında olan Reece topuzunu sallayıp bir askerin başının yan tarafına vurdu ve onu atından yere devirdi; sonra, kalkanını kaldırıp yan tarafından gelen bir darbeyi engelledi. Topuzunu salladı ve saldırganını etkisiz hale getirdi. Onun yanında olan Elden kocaman baltasıyla  ne atılıp, Reece'e nişan almış bir askerin üstüne indirdi; baltasını adamın kalkanını parçalayıp göğsüne saplandı.

O'Connor o kısa mesafeye rağmen ölümcül bir kesinlikle birkaç ok fırlattı, Conven'sa düşmanların arasına dalıp, hiç

duraksamadan savaşmaya başladı. Kendi askerlerinin önüne atıldı ve kalkanını kaldırmaya bile gerek görmedi. Kalkanını kaldırmak yerine, iki kılıcını savurdu ve adeta canına susamış gibi kalabalık İmparatorluk askerlerinin arasına daldı. Ama şaşılacak bir biçimde ölmedi. Soldaki ve sağıdaki adamların hepsini öldürdü.

Indra da çok geride değıildi. Korkusuzdu, hem de erkeklerin birçoğıundan daha korkusuzdu. Hançerini ustalıkla ve düşmanı şaşırtacak bir biçimde kullanıyor, adamların arasından kaygan bir balık gibi geçiyor ve düşman askerlerini boğıazlarından bıçaklıyordu. Bunları yaparken, anavatanını, halkının İmparatorluğıun ayakları altında ne kadar acı çektiğini düşünüyordu.

Bir İmparatorluk askeri Kendrick onun hamlesinden kaçmaya fırsat bulamadan baltasını kafasına indirdi ve Kendrick darbeyi almaya hazırlandı; ama sonra çan diye müthiş bir duydu ve arkadaşı Atme'nin yanı başında darbeyi kalkaniyla engellediğini gördü. Atme daha sonra kısa mızrağıını savurdu ve saldırganın boğırüne sapladı. Kendrick bir kez daha hayatını ona borçlu olduğunu biliyordu.

Bir başka asker bir yayla ve okla doğrudan Atme'ye nişan olarak öne fırlarken, Kendrick de öne atıldı ve kılıcını yukarı doğru savurdu; adamın yayını ta göklere fırlattı, okuysa başıboş bir halde Atme'nin başının üstünden geçti. Kendrick daha sonra kılıcının kabzasıyla askerin burnunun dibine bir darbe indirdi, onu atından düşürdü ve adam ezilerek öldü. Artık eşitlerdi.

Böylece, savaş teke tek devam ederken, her iki ordu da darbeye darbeye karşılık verirken, her iki tarafından adamları da İmparatorluk askerleri daha çok olmak üzere düşerken, Kendrick'in adamları öfkeyle doldu ve şehrin daha da içine girdi. En sonunda, hızları onları bir dalga gibi ilerletti. İmparatorluk askerleri güçlü savaşçılardı, ama bunlar saldırmaya alışmış adamlardı. Bu yüzden de gafil avlanmışlardı. Çok geçmeden, bir araya gelmeyi başaramadılar ve Kendrick'in ordusunun ilerleyişini engelleyemediler. Geriye doğru püskürtüldüler ve daha da fazla kayıp verdiler.

Bir saate yakın yoğun bir savaştan sonra, İmparatorluğun kayıpları ciddi bir geri çekilmeye dönüştü. Aralarından bir asker bir borazan çaldı ve adamlar teker teker dönüp dörtlüye şehirden kaçmaya çalıştılar.

Kendrick ve adamları daha da büyük bir çılgınlıkla peşlerinden gittiler, onları Lucia'nın sınırlarına kadar kovaladılar ve hızla ufka doğru ilerlediler. Lucia'da özgür kalan MacGil tutsaklarından muazzam bir çılgınlık yükseldi. Kendrick'in adamları ilerlerken tutsakların bağlarını çekip onları kurtardılar; tutsaklar da hiç vakit kaybetmeden ölen İmparatorluk askerlerinin atlarına gidip üstlerine atladılar, cesetlerden silahları aldılar ve Kendrick'in adamlarına katıldılar.

Kendrick'in ordusu neredeyse büyüklüğünün iki katına çıktı ve binlercesi onlara yaklaşıırken atlarını tepelerden aşağı yukarı sürerek İmparatorluk askerlerini peşlerinden kovaladılar. O'Connor ve diğer okçular kaçanlardan bazılarını vurmaya

muvaffak oldular ve bunların vücutları oraya buraya düşüp kaldı.

Kovalamaca devam etti. Kendrick nereye doğru gitmekte olduklarını merak ediyordu ki, kendisi ve adamları özellikle yüksek bir tepenin zirvesine çıkıp aşağı baktıklarında, Silesia'nın doğusundaki en büyük MacGil şehirlerinden birinden olan Vinesia'nın iki dağın arasına yerleşmiş, vadinin içinde oturduğunu gördüler. Bu çok gelişmiş ve önemli bir şehirdi.

Şehir Andronicus'un on binlerce adamı tarafından korunurken İmparatorluk taburunun kalıntıları kaçıp gittiler.

Kendrick adamlarıyla tepenin üstünde durakladı ve durumu inceledi. Vinesia belli başlı bir şehirdi ve kendileri sayıca çok az kalıyorlardı. Denemeye kalkışmanın delilik olacağını, izlenecek en emin yolun Silesia'ya dönmek ve bugün buradaki zaferleri için şükretmek olduğunu biliyordu.

Fakat Kendrick güvenli tercihler yapacak bir ruh hali içinde değildi—ne de adamları öyleydi. Kan istiyorlardı. İntikam istiyorlardı. Ve bugünkü gibi bir günde, şanslarının ne olduğu artık fark etmiyordu. İmparatorluk adamlarına MacGiller'in neden yapılmış olduklarını göstermenin zamanı gelmişti.

“HÜCUUM!” diye bağırdı Kendrick.

Bir haykırış yükseldi ve binlerce kişi ileri atılarak kendilerini sakınmadan tepeden aşağı büyük şehre doğru ve daha da büyük hasımlarına karşı, hayatlarını feda etmeye, şeref ve kahramanlık için her şeyi tehlikeye atmaya hazır bir durumda hücumla kalktılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gareth ıssız manzaranın içinden düşe kalka ilerlerken öksürüp tıksırıyordu, susuzluktan dudakları çatlamış, altlarında koyu halkalar oluşan gözleri çukura kaçmıştı. Yürek parçalayan bir kaç gün olmuştu bu ve bir kereden fazla ölmeyi beklemişti.

Gareth Silesia'da Andronicus'un adamlarından zar zor kaçmış, bunun için duvarın iyice içinde bir geçitte saklanarak zamanın gelmesini kollamıştı. Karanlığın içinde bir fare gibi kıvrılarak elverişli bir anın gelmesini beklemişti. Günlerdir orada olduğunu hissetmişti. Her şeye tanık olmuş, Thor bir ejderhanın sırtında gelip bütün o İmparatorluk adamlarını öldürürken olanları gördüklerine inanamadan hayretle izlemişti. Bunu takip eden karışıklık ve karmaşa içinde, Gareth kaçmak için beklediği şansı ele geçirmişti.

Gareth kimse bakmazken Silesia'nın arka kapısından sıvışmış ve güneye giden yolu tutarak, Kanyon'un kenarından ilerlemiş, bulunmamak için çoğu zaman ağaçlıkların içinden çıkmamıştı. Bu fark etmiyordu—yollar zaten terk edilmiş durumdaydı. Herkes doğuya gitmiş, Halka için büyük savaşa katılmaktaydı. Giderken, Gareth Andronicus'un adamlarının yol kenarında yanmış cesetlerini görerek buradaki, güneyin içlerindeki savaşın çoktan sonuçlanmış olduğunu anladı.

Gareth daha da güneye indi, içgüdüğü onu Kraliyet Sarayı'na doğru geriye çekiyordu... Ya da oradan geride kalmış olanlara.

Burasının Andronicus'un adamları tarafından tahrip edildiğini, muhtemelen harabe haline gelmiş olduğunu biliyordu, fakat yine de oraya gitmek istiyordu. Silesia'dan uzaklaşmak ve güvenli bir liman bulabileceğini bildiği tek yere gitmek istiyordu. Diğer herkesin terk etmiş olduğu tek yere. Gareth'in bir zamanlar hüküm sürmüş olduğu tek yere.

Günlerce yürüdükten sonra, zayıf ve açlıktan çılgın gibi, Gareth nihayet ağaçların arasından çıktı ve uzakta Kraliyet Sarayı'nı gördü. Duvarları yanmış ve dökülüyor olmasına rağmen en azından kısmen hala yerinde, işte orada gözlerinin önünde duruyordu. Bütün çevresi Andronicus'un adamlarının cesetleriyle doluydu, bu Thor'un daha önce oraya gelmiş olduğunun kanıtıydı. Bunun dışında, rüzgârın çıkardığı ısıklık sesinden başka bir şey kalmamış durumda, bomboş görünüyordu.

Bu Gareth'in çok işine geliyordu. Zaten şehre girmeyi düşünmemişti. Buraya hemen şehrin duvarlarının dışında saklı ufak bir yapı için gelmişti. Burası kendisinin bir çocuk olarak sık sık ziyaret ettiği bir yerdi: yerden bir kaç ayak yükselen ve çatısında ince ayrıntılarla kazınmış heykellerin bulunduğu yuvarlak, mermer bir yapı. Sanki topraktan yukarı fırlamış gibi böyle alçakta duruşuyla gözüne her zaman antik bir yapı gibi görünmüştü. Ve öyleydi de. Bu bir MacGil kripti, yeraltı türbesiydi. Babasının ve onun babasının gömülmüş olduğu yerdi.

Kript dokunulmadan bırakılacağını bildiği tek yapıydı. Ne de olsa, bir mezara saldırma zahmetine kim girerdi? Burası

onun sığınma arayacağı ve kimsenin onu arama zahmetine girmeyeceğini bildiği geriye kalan tek yerdi. Saklanabileceği, tamamen kendi başına bırakılacağı bir yer. Ve kendi atalarıyla birlikte olabileceği bir yer. Gareth babasından ne kadar nefret etse de, garip bir şekilde, bu günlerde ona daha yakın olmak istediğini hissediyordu.

Gareth açık alandan aceleyle geçti, paçavralaşmış pelerinini omuzlarına daha sıkı sararken esen soğuk bir rüzgâr titremesine yol açtı. Bir kış kuşunun keskin çığlığını duydu ve başını kaldırıp bakınca, yukarıda yükseklerde dönen iri, korkunç siyah yaratığı gördü. Kuşkusuz, attığı her adımda, gelecek yemeği olarak, kendisinin yere kapaklanmasını bekliyordu. Gareth onu suçlamakta zorluk çekiyordu. Son adımlarında yere düştü ve kuşa o an bulabileceği en iyi yemek olarak görüldüğünden emindi.

Gareth nihayet binaya ulaştı, dünya etrafında dönerken, yorgunluktan neredeyse hezeyan içinde, ağır demir kapının tokmağını iki eliyle yakaladı ve bütün gücüyle çekti. Kapı gıcırdadı ve onu çekip açmak bütün gücünü aldı.

Gareth demir kapıyı arkasından çarparak aceleyle karanlığın içine girdi. Kapının çıkardığı ses arkasında yankılandı.

Duvardaki yanmayan meşaleyi kaptı, nerede durduğunu biliyordu, çakmak taşını çarpıp merdivenlerden gittikçe karanlığın daha derinlerine inerken basamakları görmesine ancak yetecek kadar ışık veren meşaleyi yaktı. Daha derine indikçe içerisi daha da soğuk ve daha esintili hale geldi. Rüzgâr

bir yolunu bulup aşığıya kadar iniyor, yapının ufak çatlaklarında ıslık çalıyordu. Kendisini sanki ataları ona homurdanıyor, onu azarlıyormuş gibi hissetmekten alıkoyamadı.

“BIRAKIN BENİ!” diye bağırdı onlara.

Sesi tekrar tekrar kriptin duvarlarında yankılandı.

“ÇOK GEÇMEDEN DÜLÜNÜZE KAVUŞACAKSINIZ HEPİNİZ!”

Ancak rüzgâr hala ısrarla esmeyi sürdürdü.

Gareth, öfke içinde, en sonunda bütün atalarının mermer lahitler içinde yattığı, on ayaklık tavanıyla, kazılmış büyük mermer odaya erişinceye kadar daha derine indi. Gareth tam bir ciddiyetle, adımları mermer üzerinde yankılanarak, salonun en sonuna, babasının yatmakta olduğu yere doğru yürüdü.

Eski Gareth olsaydı, babasının lahdini parçalardı. Fakat şimdi, bilinmez bir sebeple, ona bir yakınlık hissetmeye başlıyordu. Bunu zar zor anlıyordu. Belki bu afyonun etkisinin azalmakta olmasındandı veya belki kendisinin de yakında ölmüş olacağını bilmesinden.

Gareth uzun lahdin yanına geldi ve başını aşığı eğerek bunun üzerine kapandı. Ağlamaya başlaması kendisini de şaşırttı.

Gareth, sesi boşluğun içinde yankılanarak “Seni özlüyorum baba” diye inledi.

Yaşlar yüzünden aşığı dökülerek, nihayet dizleri zayıflayıp yorgunluk içinde mermerin yanına çöküp sırtını mezara dayayarak oturuncaya kadar ağladı da ağladı. Rüzgâr sanki yanıt verir gibi uğuldadı ve Gareth gittikçe daha az yanan, karanlığın

içinde minik bir alev haline gelen meşaleyi yere bıraktı. Gareth yakında her tarafın kapkara olacağını ve kendisinin de en çok sevdiği insanlara katılacağını biliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Steffen karamsar bir ruh hali içinde bomboş orman yolunda ilerliyor, ağır ağır Sığınma Kulesi'nden uzaklaşıyordu. Korumaya yemin ettiği kadını, Gwendolyn'i orada öyle bırakmak kalbini parçalıyordu. Onsuz o hiç bir şeydi. Onunla karşılaşmasından beri, nihayet hayatta kendisine bir amaç bulduğunu hissediyordu: ona göz kulak olmak, kendisi gibi basit bir hizmetkârın saflarda yükselmesine olanak sağladığı için hayatını ona borcunu geri ödemeye adanmak. Her şeyden önemlisi, Gwendolyn'in görünüşüne bakarak hayatında ondan tiksinnmeyen ve onu küçümsemeyen ilk insan olmasıydı.

Steffen onun Kuleye güven içinde ulaşmasına yardımcı olduğu için gurur duymaktaydı. Fakat onu orada bırakmak içinde bir boşluk yaratmıştı. Şimdi nereye gidecekti? Ne yapacaktı?

Korumak için yanında o olmadan, hayatı bir kez daha amaçsız hale gelmişti. Kraliyet Sarayı'na veya Silesia'ya geri gidemezdi: Andronicus her ikisini de mağlûp etmişti ve Silesia'dan kaçarken gördüğü tahribatı hatırladı. Aklında kalan son şey, kendi halkının hepsinin esir veya köle durumuna düşmesiydi. Geri dönmenin bir yararı olmayacaktı. Ayrıca, Steffen tekrar Halka'yı geçmek ve Gwendolyn'den o kadar uzakta olmak istemiyordu.

Steffen nereye gideceği aklına gelinceye kadar dolambaçlı orman patikalarından geçip, aklını başına toplamaya çalışarak, saatlerce nereye gittiğini bilmeden yürüdü. Bir tepeye, en

yüksek noktasına kadar, kuzeye giden kır yolunu izledi ve bu gözetleme noktasından uzakta başka bir tepenin üstünde ufak bir kasaba bulunduğunu fark etti. Buna yollandı ve kasabaya erişirken dönüp baktığında, burasının ihtiyacı olan şeye sahip bulunduğunu gördü: Sığınma Kulesi'nin mükemmel bir manzarası. Eğer Gwendolyn bir gün oradan ayrılmaya çalışırsa, ona refakat etmek, onu korumak için orada bulunabilecek şekilde yakında olmak istiyordu. Netice itibariyle, kendisinin bağlılık ve sadakati şimdi ona karşıydı. Bir orduya veya bir şehre değil, sadece ona. O kendisinin milleti idi.

Steffen ufak, mütevazı köye erişirken, burada kalmaya karar verdi, daima Kuleyi gözleyebileceği ve onun için gözlerini dört açacağı bu yerde. Kapılardan geçerken burasının ne olduğu belirsiz, yoksul bir yer olduğunu gördü. Halka'nın en uzak çevresindeki bu ufacık köy güney ormanının içine öyle bir gizlenmişti ki, Andronicus'un adamları kuşkusuz bu tarafa gelme zahmetine bile katlanmamışlardı.

Steffen düzinelerle köylünün şaşkın bakışları altında köye ulaştı. Yüzleri cehaletle ve merhamet yoksunluğu ile şekillenmiş köylüler ağızları açık ve doğduğundan beri başkalarından gördüğü o tanıdık aşağılama ve istihza ile ona bakıyorlardı. Hepsi birden onun görünüşünü incelerken, onların kendisiyle alay eden gözlerini görebiliyordu.

Steffen dönüp kaçmak istedi, fakat kendisini bunu yapmamak için zorladı. Kule'ye yakın olması gerekiyordu ve Gwendolyn'in hatırına, her şeye katlanabilirdi.

Bir köylü, diğerleri gibi paçavralar içinde kırklarında iri yarı bir adam, döndü ve niyeti bozuk bir şekilde ona doğru geldi.

“Bakalım neymiş bu, bir tür deforme bir adam?”

Diğerleri de dönüp yaklaşarak güldüler.

Steffen sükûnetini korudu, bütün hayatı boyunca gördüğü böyle bir karşılamayı beklemekteydi. İnsanlar ne kadar taşralıysa, kendisiyle alay etmekten o kadar hoşlandıklarını fark etmişti.

Steffen geriye yaslandı ve bu köylülerin sadece acımasız değil, fakat saldırgan olmaları ihtimaline karşılık omzunda asılı yayının hazır durumda olduğundan emin olmak istedi. Eğer yapması gerekirse, göz açıp kapayıncaya kadar içlerinden bir kaçını yere indirebileceğini biliyordu. Fakat buraya şiddet için gelmemiştir. Sığınacak yer bulmak için buradaydı.

Kalabalık ve gittikçe büyüyen bir tehditkâr köylü grubu etrafını sarmaya başlarken, biri “Rastgele bir çatlaktan daha fazla bir şey olabilir gibi görünüyor, değil mi?” diye sordu.

“Üzerindeki alametlerden, öyle olduğunu söyleyebilirim,” dedi bir başkası. “Bu kraliyet zırhı gibi görünüyor.”

“Ve şu yay—bu iyi bir deriden yapılmış.”

“Oklarına da diyecek yok. Uçları altın, öyle değil mi?”

Bir kaç adım uzakta durup tehditkâr şekilde sert sert bakmaya devam ettiler. Bunlar ona bir çocukken kendisine eziyet eden zorbaları hatırlatıyordu.

“Peki, kimsin sen çatlak?” dedi içlerinden biri tepeden bakarak.

Steffen derin bir nefes aldı, sakın kalmaya azimliydi.

“Size zarar vermek niyetinde değilim” diye başladı.

Grup hep birden gülmeye başladı.

“Zarar vermek mi? Sen mi? Bize ne gibi bir zarar verebilirsin ki?”

“Sen bizim civcivlerimize bile zarar veremezsin!” diye güldü bir başkası.

Gülüşme arttıkça Steffen’ın yüzü kıpkırmızı oldu; fakat kendisini tahrik etmelerine izin vermeyecekti.

“Kalacak bir yere ve yiyeceğe ihtiyacım var. Çalışmak için nasırlı ellerim ve güçlü bir sırtım var. Bana bir görev verin ve kendi başımın çaresine bakarım. Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Hemen herkes kadar.”

Steffen yeniden kendisini zihinsel çalışmalar içinde kaybetmek istiyordu, aynen bütün o yıllar boyunca bodrumda Kral MacGil’e hizmet ederek yaptığı gibi. Bu aklını olaylardan başka yere çevirmesine yardımcı olurdu. Gwendolyn’le hiç karşılaşmadan önce yapmaya hazır olduğu gibi, ağır iş yapabilir ve isimsiz bir hayat yaşayabilirdi.

İçlerinden biri gülerек “Sen kendine adam mı diyorsun?” diye seslendi.

“Belki onu bir işe koşabiliriz,” diye seslendi bir başkası.

Steffen ümitle ona baktı.

“Yani, bizim köpeklerimize veya civcivlerimize karşı dövüşmesi için!”

Hepsi birden güldüler.

“Bunu görmek için büyük bir miktar öderdim!”

“Orada bir savaş var, eğer dikkat etmediyseniz,” diye yanıt verdi Steffen soğukkanlılıkla. “Eminim, bunun gibi ilkel bir taşra kasabasında dahi, erzaklara göz kulak olması için fazladan birisine ihtiyacınız olabilir.”

Köylüler şaşkın vaziyette birbirlerine baktılar.

“Tabii savaştan haberimiz var,” dedi biri, “fakat bizim köyümüz çok ufak. Ordular buraya gelme zahmetine katlanmazlar.”

“Senin konuşma tarzını beğenmedim,” dedi bir diğeri. “Hep süslü püslü? Biraz okuldan geçmişsin gibi geliyor. Bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ben herkesten daha iyi değilim,” dedi Steffen.

“O kadarı aşikâr,” diye güldü bir başkası.

Köylülerden biri ciddi bir ses tonuyla, “Bu kadar tıraş yeter!” diye bağırды.

İleri çıktı ve diğerlerini güçlü bir elle kenara itti. Diğerlerinden daha yaşlıydı ve ciddi bir adama benziyordu. Onun ortaya çıkmasıyla kalabalık sessizleşti.

“Eğer dediğin gibiyse,” dedi adam derin, kaba sesiyle, “Fazladan bir el benim değirmenimde işime yarayabilir. Ücret günde bir torba tahıl ve bir testi su. Köy çocuklarının geri kalanlarıyla samanlıkta uyursun. Eğer bu işine geliyorsa, ben seni işe alırım.”

Steffen nihayet ciddi bir adam görmekten memnun olarak başıyla onayladı.

“Daha fazla hiç bir Şey istemem,” dedi.

“Bu taraftan,” dedi adam, kalabalıkta yolunu açarak.

Steffen onu izledi ve kendini etrafı ergen çocuklar ve adamlarla dolu kocaman bir buğday değirmeninde buldu. Etraftakilerden her biri, ter ve kir içinde, çamurlu bir yol üzerinde duruyordu ve her biri bir omağı yakalayıp onunla birlikte ileri yürüyerek iri bir tahta tekerleğı itiyordu. Steffen orada durup işi gözden geçirdi ve bunun insanın sırtını kıran cinsten bir iş olacağını idrak etti. Bununla idare edebilirdi.

Steffen kabul edeceğini söylemek için adama döndü, fakat adam kabul edeceğini varsayarak çoktan gitmişti. Köylüler, bir kaç soruyla işlerine geri döndüler. Steffen ilerideki tekerleğı ve önünde yatan yeni hayata doğru baktı.

Bir an için, zayıf olmuş, kendisinin hayale dalıp gitmesine izin vermişti. Kalelerden, soylulardan ve rütbelerden oluşan bir hayat hayal etmişti. Kendisini Kraliçe için çalışan önemli bir kişi olarak görmüştü. Bu kadar yükselre çıkacak yerde, işin doğrusunun ne olduğunu bilmeliydi. O, tabii, bunun için yaratılmamıştı. Hiç bir zaman öyle olmamıştı. Gwendolyn’le karşılaşınca ona olan Şey Şans eseri bir rastlantıydı. Şimdi, hayatı buna indirgenmişti. Fakat bu, en azından, bildiğı bir hayattı. Anladığı bir hayat. Güçlüklerle dolu bir hayat. İçinde Gwendolyn olmadan, bu hayat kendisi için yeterince iyi olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Bulutlardan hızla geçip Sığınma Kulesi'ne gittikçe yaklaşırlarken Thor, Mycoples'i daha hızlı gitmeye teşvik etti. Thor varlığının her zerresiyle Gwen'in tehlikede olduğunu hissediyordu. Titreşimin parmak uçlarından, bütün vücudundan geçerek kendisine bir şey söylediğini, kendisini uyardığını hissetti. Daha hızlı git diye kendisine fısıldıyordu.

Daha hızlı.

“Daha hızlı!” diye Thor Mycoples'i teşvik etti.

Mycoples buna karşılık hafifçe kükreyerek, büyük kanatlarını daha kuvvetle çırpmaya başladı. Thor'un sözcükleri ağzından çıkarması bile gerekmemişti—Mycoples daha o söylemeden her şeyi anlıyordu—fakat Thor yine de sözcükleri dile getirdi. Bunlar kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Kendisini çaresiz hissediyordu. Gwen'le ilgili olarak bir şeyin hiç yolunda gitmediğini ve her saniyenin önem taşıdığını seziyordu.

Nihayet bir bulut kümesinden çıktılar ve çıkarlarken Thor uzakta Sığınma Kulesi'ni görünce birden içinin rahatladığını hissetti. Bu antik ve ürkütücü bir mimari eserdi, göğe yükselen tamamen yuvarlak, ince bir kule, neredeyse bulutlar kadar yükseğe çıkıyordu. Thor, buradan bile, antik, parlak siyah bir taştan yapılmış olan kuleden gelen gücü sezebiliyordu.

Daha yakına uçarlarken, aniden Thor yüksekte, kulenin tepesinde bir şey gördü. Bu bir insandı. Kenar çıkıntısının

üzerinde elleri açık, avuçları yanlarındaydı. Rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Thor derhal bunun kim olduğunu bildi.

Gwendolyn.

Onu orada dururken görünce kalbi güm güm atmaya başladı. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Ve niçin olduğunu da bilmekteydi. Kendisinin ondan vazgeçtiğini sanıyordu ve kendisini sanki bu kendi hatasıymış gibi hissetmekten kendini alamadı.

Thor, “DAHA HIZLI!” diye haykırdı.

Mycoples daha da kuvvetle çırpıp kanatlarını ve o kadar hızlı uçtular ki, Thor’un nefesi kesildi.

Yaklaşırlarken, Thor Gwen’in geriye, kenar çıkıntısından çatının güvenliğine bir adım attığını izledi ve kalbi rahatlamayla doldu. Kendisini daha görmeden, kendi başına, kararını değiştirmiş ve atlamamaya karar vermişti.

Mycoples kükredi ve Gwen başını kaldırıp ilk kez olarak Thor’u gördü. İkisinin gözleri bu uzak mesafeden dahi birbirine kenetlendi ve Thor onun yüzüne inen şoku izledi.

Mycoples çatıya kondu ve o anda Thor daha fazla beklemeden atlayıp Gwendolyn’e koştu.

Gwen döndü ve tam bir hayret içinde gözlerini açarak ona baktı. Sanki bir hayalete bakar gibi bakıyordu.

Thor kalbi hızla çarparak, heyecan içinde ona koştu ve kollarını uzattı. İkisi kucaklaşıp birbirlerini sıkı sıkı tuttular. Thor onu kaldırıp kollarının arasında sıktı. Tekrar tekrar onu

havada çevirdi.

Thor onun kulağına ağladığını duydu, sıcak gözyaşlarının ensesinden aşağı döküldüğünü hissetti ve gerçekten burada olduğuna, burada dünya gözüyle onu tuttuğuna inanmakta güçlük çekti. Bu gerçektir. İmparatorluğun derinlerinde bulunduğu sırada, bir daha asla geri dönemeyeceğine, Gwendolyn'i tekrar hiç bir zaman göremeyeceğine inandığı zaman günden güne, geceler boyu hayalinde canlandığı rüya buydu.

Ondan bu kadar uzun zaman ayrı kaldığı için, şimdi onunla ilgili her şey kendisine yeni geliyordu. Bu mükemmel bir duyuydu. Ve bir daha onunla geçirdiği tek bir anı bile çantada keklik saymamaya yemin etti.

“Gwendolyn,” diye kulağına fısıldadı.

O da ona “Thorgrin,” diye fısıldadı.

Birbirlerini ne kadar sürdüğünü bilemeyeceği kadar uzun zaman bırakmadan tuttular, sonra yavaşça geri çekilip öpüştüler. Bu ihtiraslı bir öpüşmeydi ve ikisi de bundan geri çekilmediler. Gwendolyn, “Yaşıyorsun,” dedi. “Buradasın. Burada olduğuna inanamıyorum.”

Mycoples homurdandı ve Gwendolyn, Mycoples bir kez kanatlarını çırparken, Thor'un omzunun üzerinden yukarı baktı.

Gwen'in yüzü korkudan kızardı.

“Korkma,” dedi Thor. “Onun adı Mycoples. Benim dostum. Ve senin de dostun olacak. Sana göstereyim.”

Thor Gwen'in elini tuttu ve onu yavaşça korkuluk duvarına doğru götürdü. Yaklaşırlarken Gwen'in korkusunu

hissede biliyordu. Thor anladı. Ne de olsa, bu gerçek, canlı bir ejderhaydı ve bu Gwen'in hayatta bir ejderhaya en yakın olduğu andı.

Mycoples kocaman, kırmızı yanan gözlerle Gwen'e bakıyor ve yumuşakça homurdanıyor, kanatlarını çırpıyor ve boynunu eğiyordu. Thor kıskançlık gibi bir şey hissetti. Bir de belki merak.

“Mycoples, Gwendolyn'le tanış.”

Mycoples gururla başını uzağa çevirdi.

Sonra aniden geri döndü ve bunu yaparken sanki onun içini okuyormuş gibi, tam Gwendolyn'in gözlerinin içine baktı. Aşağı eğildi, o kadar yakındı ki yüzü neredeyse Gwendolyn'inkine değecekti.

Gwen şaşkınlık ve huşu—ve belki korku içinde yutkundu. Eli titreyerek yukarı uzandı ve elini Mycoples'in uzun burnunun üzerine koyarak onun mor pullarına dokundu.

Bir kaç saniye sonra, Mycoples nihayet gözlerini kırptı ve burnunu aşağı indirerek bir şefkat belirtisi olarak Gwen'in midesine sürttü. Mycoples burnunu buna saplanmış gibi Gwen'in midesine sürtmeye devam etti ve Thor bunun sebebini anlayamadı.

Sonra, aynı çabuklukla, Mycoples başını uzağa çevirdi ve ufka baktı.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Gwen.

Dönüp Thor'a baktı.

“Senin döneceğinden ümidimi kesmiştim,” dedi. “Döneceğini

sanmıyordum.”

“Ben de öyle,” dedi Thor. “Beni ayakta tutan seni düşünmek oldu. Bu bana hayatta kalmak için neden verdi. Dönmek.”

Tekrar birbirlerini kucakladılar, rüzgâr onları okşarken birbirlerini sıkı sıkı tuttular, sonra nihayet geri çekildiler.

Gwendolyn aşağı baktı ve Thor’un belinde Kader Kılıcı’nı gördü ve gözleri açıldı. Nefesi kesildi.

“Kılıcı geri getirdin,” dedi. İnanamayarak başını kaldırıp ona baktı. “Onu takacak olan *sensin*.”

Thor başıyla onayladı.

Gwendolyn, “Fakat nasıl...” diye söze başladı, sonra sesi kısıldı. Açıkça, şaşkına dönmüştü.

“Bilmiyorum,” dedi Thor. “Sadece yapabildim.”

Başka bir şeyi fark ederken gözleri ümitle açıldı.

“O zaman Kalkan tekrar yukarıda demektir,” dedi ümitle.

Thor başıyla ciddi biçimde onayladı.

“Andronicus tuzağa düştü,” dedi. “Kraliyet Sarayı’nı ve Silesia’yı kurtarmış bulunuyoruz.”

Gwendolyn’in yüzü rahatlayarak ve neşeyle yukarı kalktı.

“O sendin” dedi, birden olanları idrak ederek. “Şehirlerimizi sen kurtardın.”

Thor alçak gönüllülükle omzunu silkti.

“Daha çok Mycoples’ti. Ve Kılıç. Ben sadece onlara eşlik etmek için gittim.”

Gwen’in yüzü sevinçle parladı.

“Ve halkımız? Onlar güvende mi? Hiç kurtulan oldu mu?”

Thor başıyla onayladı.

“Çoğu hayatta ve iyi.”

Yüzü sevinçle ışıldadı, tekrar genç göründü.

“Kendrick seni Silesia’da bekliyor,” dedi Thor, “Godfrey, Reece, Srog ve birçok diğeri gibi. Hepsi hayatta ve iyiler ve şehir özgür.”

Gwendolyn ileri koşup Thor’u kucakladı ve onu sıkı sıkı tuttu. Thor onun nasıl rahatladığını hissedebiliyordu.

“Hepsinin yok olduğunu sanmıştım,” dedi, hafifçe ağlayarak, “sonsuz dek kaybolduğunu.”

Thor kafasını salladı.

“Halka ayakta kaldı,” dedi. “Andronicus kaçmakta. Biz döneceğiz ve onu kesin olarak ortadan kaldıracacağız. Ve sonra her şeyi yeniden inşa edeceğiz.”

Gwendolyn birden bire ona arkasını döndü ve gözlerini kaçırıp gökyüzüne bakarak bir gözyaşını sildi. Pelerinini omuzlarının etrafına sıkı sıkı sardı ve yüzü endişeyle doldu.

“Ben geri dönebilir miyim bilmiyorum,” dedi, tereddütle. “Bana bir şey oldu. Sen burada yokken.”

Thor döndü ve omuzlarını tutarak ona baktı.

“Sana ne olduğunu biliyorum,” dedi. “Annen bana söyledi. Utanılacak bir şey yok,” dedi.

Gwendolyn ona bakıyor gözleri şaşkınlık ve merakla doluyordu.

“Sen *biliyor musun?*” diye sordu, şok içinde.

Thor başıyla onayladı.

“Bunun hiç bir anlamı yok,” dedi. “Ben seni her zamanki kadar seviyorum. Hatta daha fazla. Bizim sevgimiz—önem taşıyan budur. Kırılmaz olan budur. Senin intikamını alacağım. Andronicus’u ben kendim öldüreceğim. Ve bizim sevgimiz asla ölmeyecek.”

Gwen ileri koşup Thor’a sıkı sıkı sarıldı, gözyaşları boynundan aşağı dökülüyordu. Thor onun ne kadar rahatladığını hissedebiliyordu.

“Seni seviyorum,” dedi Gwen onun kulağına.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi Thor.

Thor onu tutarak orada dururken, kalbi kaygıyla çarpıyordu. Şimdi, şu anda, her zamandan daha çok ona sormak istiyordu. Evlenme teklif etmek. Fakat önce ona kendi sırrını söyleyinceye kadar, babasının kim olduğunu söyleyinceye kadar, bunu yapamazdı.

Bunun düşüncesi kendisini utanç ve küçük düşme duygusuyla doldurdu. İşte kendisi buradaydı ve biraz önce her ikisinin de en çok nefret ettikleri insanı öldürmeye söz vermişti. Ve bunu izleyen bir sonraki sözleriyle nasıl Andronicus’un kendi babası olduğunu açıklayabilirdi?

Thor eğer bunu yaparsa, Gwendolyn’in sonsuza kadar ondan nefret edeceğinden emindi. Ve onu kaybetmeyi göze alamazdı. Bütün olanlardan sonra değil. Onu çok seviyordu.

Onun için bunun yerine, elleri titreyerek. Thor, gömleğinin içine uzandı ve bir gerdanlık çıkardı. Ejderhanın hazinesi arasında bulduğu gerdanlıktı bu. Altından bir zinciri ve elmaslar

ve yakutlarla bezenmiş, ısıldayan altından bir kalbi vardı. Bunu kaldırıp ışığa tuttu ve görüntü Gwen'in nefesini kesti.

Thor onun arkasına geçti ve gerdanlığı boynuna taktı.

“Aşk ve sevgimin ufak bir nişanesi,” dedi.

Gerdanlık onun üzerinde çok güzel duruyor, altın ışıktaki parlıyor ve her şeyi yansıtıyordu.

Yüzük cebinde yanıyordu ve Thor doğru zaman gelince bunu ona vermeye ahdedti. Ona gerçeği söylemek için cesaretini toplayabildiği zaman. Fakat şimdi, o her ne kadar olabileceğini ümit etse de, bunun zamanı değildi.

“Onun için görüyorsun, dönebilirsin,” dedi Thor, elinin tersiyle onun yanağını okşayarak. “Dönmen lazım. Halkının sana ihtiyacı var. Bir lidere ihtiyaçları var. Bir lider olmadan Halka hiç bir şeydir. Rehberlik için sana bakıyorlar. Andronicus hala Halka'nın yarısını engelliyor. Şehirlerimizin yeniden yapılması gerekiyor.”

Thor onun gözlerinin içine baktığında onun düşünmekte olduğunu görebiliyordu.

“Evet de,” diye Thor teşvik etti. “Benimle birlikte dön. Bu Kule bir genç kadının günlerinin gerisini geçireceği bir yer değil. Halka'nın sana ihtiyacı var. *Benim* sana ihtiyacım var.”

Thor elini uzattı ve bekledi.

Gwendolyn bocalayarak aşağı baktı.

Sonra nihayet, uzandı ve bir elini onunkinin üzerine koydu. Sevgi ve sıcaklıkla ısıldayan gözleri gittikçe daha parlak hale geldi. Thor onun yavaşça bir zamanlar bildiği hayat, sevgi

ve neşeyle dolu eski Gwendolyn haline gelmekte olduğunu görebiliyordu. Sanki o gözlerinin önünde kendine gelen bir çiçek gibiydi.

“Evet,” dedi yumuşakça, gülümseyerek.

Kucaklaştılar ve Thor onu sıkı sıkı tutarak bir daha asla bırakmamaya ant içti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Erec gözlerini açıp tekrar kendisini Alistair'in kollarında yatarken buldu. Onun sevgi ve sıcaklık ile ısıldayan kristal mavisi gözlerine bakıyordu. Erec'in dudaklarının kenarında ufak bir gülümseme vardı ve Alistair onun ellerinden yansıyan ve kendi vücuduna yayılan sıcaklığı hissediyordu. Kendisini kontrol ederken, sanki hiç yaralanmamış gibi tamamen iyileşmiş, yeniden doğmuş olduğunu hissediyordu. Alistair onu ölümden geri getirmişti.

Erec kalkıp oturdu ve şaşkınlıkla Alistair'in gözlerinin içine baktı. Bir kez daha kendisini onun gerçekten kim olduğunu, nasıl böyle güçlere sahip olabildiğini merak ederken bulmuştu.

Erec oturup kafasını ovarken, hemen Andronicus'un adamlarını hatırladı. Saldırısı. Küçük kanyonun savunulmasını. Büyük kayayı.

Erec ayağa fırladı ve bütün adamlarının sanki ölümden dönmesini ve emrini bekler gibi kendisine bakmakta olduğunu gördü. Yüzlerinden rahatladıkları belli oluyordu.

Döndü ve büyük bir heyecanla Alistair'e "Ben ne kadar zaman kendimden geçtim?" diye sordu. Adamlarını bu kadar uzun zaman terk ettiği için kendini suçlu hissediyordu.

Ama o tatlı tatlı ona gülümsedi.

"Sadece bir saniye," dedi.

Erec bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordu. Kendini sanki

yıllarca uyumuş gibi tamamen yenilenmiş gibi hissediyordu. Ayağa fırlarken adımında yeni bir canlılık hissetti ve dönüp küçük kanyonun girişine koştu ve kendi eserini gördü: kendisinin kırdığı koca kaya parçası şimdi yolu tıkıyordu ve Andronicus'un adamları artık buradan geçemiyorlardı. İmkânsız olanı başarmışlar ve çok daha büyük bir orduyu geri püskürtmüşlerdi. En azından şimdilik.

Kutlamaya vakit bulamadan, Erec yukarıdan gelen ani bir çığlık işitti ve yukarı baktı: orada uçurumun tepesinde adamlarından biri çığlık atmış ve sonra sırt üstü geriye doğru yuvarlanmış ve ölü olarak toprağa düşmüştü.

Erec aşağı baktı ve adamın vücuduna saplanmış bir mızrak gördü, sonra tekrar yukarı baktığında bir sürü aktivite gördü, bağrıışmalar ve her taraftan gelen çığlıklar yükseldiğini duydu. Gözlerinin önünde, tepede Andronicus'un düzinelerle adamı göründü. Duke'ün adamlarıyla göğüs göğse dövüşüyor, darbeye darbeye karşılık veriyorlardı ve Erec ne olduğunu anladı: İmparatorluk komutanı kuvvetlerini ikiye ayırmıştı, bir kısmını küçük kanyondan ve diğerlerini doğrudan dağın üzerinden gönderiyordu.

“TEPEYE!” diye emretti Erec. “TIRMANIN!”

Kendisi elde kılıç dosdoğru dağın yüzüne koşarken, Duke'ün adamları onu izleyerek kaya ve toz içinde dik çıkıştan yukarı tırmanmaya çabaladılar. Her bir kaç adımda bir kaydı ve avucunu taşa sıyrarak eliyle tutunmaya çalıştı, tutacak bir yer bulup arka üstü düşmemek için elinden geleni yaptı. Koştu, fakat

dağın yüzü o kadar dikti ki, bu koşmaktan çok tırmanmaydı; her adım büyük mücadele gerektiriyordu, adamları dağ keçileri gibi uçurumdan yukarı oflaya pufloya çıkmaya çalışırlarken etrafında zırhlar zangırdayıp duruyordu.

“OKÇULAR!” diye bağırdı Erec.

Aşağıda, dağa çıkmakta olan Duke’ün okçularından bir kaç düzinesi, durdular ve uçurumun tepesine doğru nişan aldılar. Oklarını bir yağmur gibi salıverdiler ve bir kaç İmparatorluk askeri çığlık atıp geriye doğru savruldular ve uçurumun kenarından aşağı yuvarlandılar. Birisinin vücudu savrularak aşağıya Erec’e doğru geldi; eğilip güçlükle bundan kaçınabildi. Ancak Duke’ün adamlarından biri o kadar şanslı değildi—bir ceset ona çarparak onu çığlıklar içinde, sırt üstü uçarak yere gönderdi ve yere çarpan adam kendi ağırlığı altında öldü.

Duke’ün okçuları kendilerine mevzi kazıp dağın üstüne ve altına konuşlandılar, İmparatorluk askerlerinden biri ne zaman uçurumun kenarından başını çıkarırsa, onları savunmada tutmak için oklarını fırlattılar.

Fakat yukarıdaki çarpışma sıkı, göğüs göğseydi ve okların hepsi hedeflerini bulmadı: bir ok hedefi tutturamayıp kaza eseri Duke’ün kendi adamlarından birinin sırtına saplandı. Asker feryatlar içinde sırtını büktü ve bir İmparatorluk askeri fırsattan yararlanarak onu hançerledi, sırt üstü yere yıkıp çığlıklar içinde uçurumdan aşağı gönderdi. Fakat İmparatorluk askeri kendini gösterince başka bir okçu da onu karnından vurarak öldürdü ve adamın cesedi kenardan yüz üstü aşağı yuvarlandı.

Erec ve etrafındakiler çabalarını arttırdılar ve bütün güçleriyle uçurumdan yukarıya çıkmaya çalıştılar. Tepeye yaklaşırken, sadece bir kaç adım uzakta, Erec kaydı ve düşmeye başladı; ellerini sağa sola salladı, uzandı ve taştan çıkan kalın bir kökü yakaladı. Hayatını kurtarmak için buna tutundu ve orada asılı kaldı, sonra kendini yukarı çekti, ayağını basacak bir yer buldu ve tepeye çıkmaya devam etti.

Erec diğerlerinden önce tepeye erişti ve bir savaş çılgılığıyla, kılıcını yukarı kaldırıp ileri koştu. Tepede pozisyonlarını koruyan, fakat geriye püskürtülmekte olan adamlarını savunmaya yardımcı olma arzusundaydı. Yukarıda adamlarından ancak bir kaç düzinesi kalmıştı ve her biri, bire karşı iki üstünlüğü olan İmparatorluk askerleriyle göğüs göğse çarpışma içindeydi. Her geçen saniye, gittikçe daha fazla İmparatorluk askeri tepenin üstünde peyda olmaktaydı.

Erec, saldırıp bir anda iki askeri birden hançerleyerek, kendi adamlarını kurtarıp deliler gibi savaştı. Bütün Halka'da, savaşta ondan daha hızlı kimse yoktu ve elinde iki kılıçla, her tarafı keserek, Erec İmparatorluğa karşı savaşmak için Gümüş şampiyonu olarak eşsiz becerilerini kullandı. Dönüp, eğilip keserken, gittikçe İmparatorluk askerlerinin yoğun olduğu yere doğru ilerlerken, tek kişilik bir imha dalgası gibiydi. Gelen bir saldırıdan kaçınıp kafa atarak ve önündekileri savuşturarak o kadar hızlı gitti ki, kalkanını bile kullanmak istemedi.

Bir düzene askeri daha kendilerini savunma fırsatı bulamadan yere indirerek, Erec onları bir rüzgâr gibi yırtıp geçti. Ve hepsi

onun çevresinde toplanan Duke'ün adamları canlanıp destek verdiler.

Arkasında, Duke'ün adamlarının geri kalanları da, önlerinde Brandt ve Duke olduğu halde tepeye ulaşp Erec'in yanında savaşmaya başladılar. Çok geçmeden, gidişat yön değıştirdi ve cesetler etraflarında yığılrken, kendilerini İmparatorluk askerlerini geri püskürtürken buldular. .

Erec tepede kalan en son İmparatorluk askeriyle hesaplaştı ve onu geri gitmeye zorlayarak sonra arkaya eğilip bir tekme attı ve adam İmparatorluk tarafından çığlıklar içinde sırt üstü aşağı yuvarladı.

Erec ve adamları orada durup, nefeslerinin geri gelmesini beklediler; Erec önlerindeki geniş açıklıktan ileriye uçurumun İmparatorluk tarafındaki kenarın ucuna yürüdü. Aşağıda ne bulunduğunu görmek istiyordu. İmparatorluk akıllı davranarak buraya, yukarıya adam göndermeyi durdurmuştu, fakat Erec'in içinde hala yedekte bazı kuvvetler olabileceğı gibi endişe verici bir his vardı. Adamları da onun yanına gelip aşağı baktılar.

Erec'iyse en uçuk hayallerindeki hiçbir şey dahi onu aşağıda gördüklerine hazırlamamıştı. Yüreğı ezildi. Öldürmeye muvaffak oldukları yüzlerce adama, küçük kanyonu başarıyla kapatıp yüksek araziye ele geçirmiş olmalarına rağmen, geride hala on binlerce İmparatorluk askeri bulunmaktaydı.

Erec buna zor inanabiliyordu. Buraya kadar gelebilmek için her şeylerini ortaya koymuşlardı ve verdikleri bütün zarar İmparatorluğun sonsuz zırhında bir ezik bile meydana

getirmemişti. İmparatorluğun bütün yapacağı buraya gittikçe daha fazla adam göndermekten ibaretti. Erec ve adamları daha düzinelerle, belki yüzlerce asker daha öldürebilirlerdi. Fakat neticede binlercesinin kendilerini aşmalarını engelleyemezlerdi.

Erec ümitsizlik içinde orada durdu. Hayatında ilk kez, burada, bu alanda, bugün ölmek üzere bulunduğunu biliyordu. Bundan kaçış yolu yoktu. Bundan pişmanlık duymuyordu. Kahramanca bir savunma yapmıştı ve ölecekse bundan daha bir yol veya yer bulunamazdı. Kılıcını kavradı ve kendisini hazırladı. Tek düşüncesi Alistair'in güvende olmasıydı.

Belki diye düşündü, bir sonraki hayatta onunla geçirecek daha çok zamanı olurdu.

“Ne yapalım, buraya kadar iyi götürdük,” diye bir ses geldi.

Erec döndüğünde Brandt'ın eli kılıcının kabzasında, kendisi gibi kadere razı olmuş, yanı başında durduğunu gördü. İkisi birlikte sayısız savaşta dövüşmüşler, birçok kez kendilerinden büyük kuvvetler karşısında kalmışlardı—ancak Erec arkadaşının yüzünde hiçbir zaman şimdi görmekte olduğu ifadeyi görmemişti. Bu kendi ifadesini aksettiriyor olmalıydı: ölümün burada olduğunun işaretini vermekteydi bu.

“En azından elimizde kılıçlarımızla gideceğiz,” dedi Duke.

Aynen Erec'in düşüncelerini yansıtıyordu.

Aşağıda, İmparatorluğun askerleri, sanki bunları hissetmiş gibi, yukarı baktılar. Binlercesi silahları çekilmiş, uygun adım uçuruma doğru yürümeye başladılar. Yüzlerce imparatorluk okçusu diz çökmeye başladı ve Erec kan dökülmesine ancak

saniyeler kaldığını anladı. Kendini hazırladı ve derin nefes aldı.

Aniden gökyüzünde bir yerden, uzakta ufuktan kulak tırmalayıcı bir ses geldi. Erec yukarı baktı ve bir şeyler mi işitmeye başladığını merak ederek gökyüzünü araştırdı. Bir keresinde, bir ejderhanın çığlığını duymuştu ve sesin belki buna benzediğini düşündü. Bu hiç unutmadığı bir ses olmuştu, eğitimi sırasında, Yüzler zamanında işittiği bir ses. Asla tekrar duymayacağını sandığı bir sestir bu. Mümkün olamazdı. Bir ejderha mı? Orada Halka'da mı?

Erec boynunu eğdi ve uzakta, açılan bulutların arasından hayatının geri kalanı boyunca aklına kazınacak olan bir manzara gördü: büyük kanatlarını çırparak, büyük yanan gözleriyle onlara doğru uçmakta olan, kocaman bir mor ejderha. Görüntü Erec'in içini, herhangi bir ordunun doldurabileceğinden daha büyük bir dehşetle doldurdu.

Fakat daha yakından bakınca, bu bir zihin karışıklığına dönüştü. Ejderhanın sırtına binmiş iki kişi görebildiğini sanıyordu. Erec gözlerini kısıncı onları tanıdı. Gözleri ona bir oyun mu oynamaktaydı?

Orada, ejderhanın sırtında, Thorgrin ve onun arkasında, onun beline sarılmış, Kral MacGil'in kızı Gwendolyn oturuyordu.

Daha Erec görmekte olduklarını hazmetmeye başlamadan, ejderha bir kartal gibi aşağı daldı. Ağzını açtı ve korkunç bir kulak tırmalayıcı ses çıkardı, bu o kadar keskin bir sestir ki, Erec'in yanındaki kaya çatlamaya başladı. Ejderha aşağı dalıp, ağzını açarak Erec'in hayatında görmediği bir şekilde nefesiyle

ateş saçınca bütün yer sarsıldı.

Dalga dalga ateş onları sarar ve bütün vadi alevlerle aydınlanırken, ortalık binlerce İmparatorluk askerinin haykırışı ve çığlıklarıyla doldu. Thor ejderhayı Andronicus'un adamlarının sıralarının altına üstüne yönlendiriyor, göz açıp kapayıncaya kadar çok sayıda askeri yok ediyordu.

Geri kalan askerler dönüp ufka doğru yarışarak kaçtılar. Thor peşlerinden gidip ejderhasının durmadan ateş saçmasını sağlayarak bunları da avladı.

Dakikalar içinde, Erec'in aşağısındaki bütün adamlar—kendi ölümüne yol açacaklarından bu kadar emin olduğu adamların kendileri ölmüştü. Onlardan geriye yanmış cesetler, ateş ve alevler dışında, bir zamanlar orada olan canlar haricinde hiç bir şey kalmadı. Bütün İmparatorluk taburu yok olmuştu.

Ağzı şok içinde açık, Erec yukarı baktı ve ejderhanın havada yükseğe çıkıp, büyük kanatlarını çırparak yanlarından uçup gitmesini izledi. Kuzeye yönelmişti. Üstlerinden geçerken adamları büyük bir sevinç gösterisi yaptılar.

Thor'un kahramanlığından, ejderhasını korkusuzca kontrol etmesinden – ve ejderhanın gücünden, hayranlık içinde Erec'in nutku tutulmuştu. Erec ikinci bir yaşam şansına kavuşmuştu —o ve adamlarının hepsi—ve uzun zamandır ilk defa kendisini iyimser hissetmekteydi. Şimdi savaşı kazanabilirlerdi. Andronicus'un bir milyon adamı olsa bile, böyle bir canavarla gerçekten *kazanabilirlerdi*.

“Askerler, ileri!” diye komut verdi Erec.

Ejderhanın izini takip etmek azmindeydi, sülfür kokusu, gökyüzündeki alev, onları her nereye götürürse. Thorgrin d nm   t  ve Şimdi ona katılma zamanıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendrick atının üzerinde, çevresindeki adamlarıyla hücumla kalktı. Binlercesi Andronicus'un taburunun geri çekildiği büyük şehir olan Vinesia'nın dışında toplanmışlardı. Yüksek, demir bir kale kapısı şehrin giriş kapılarını kapatıyordu, taş duvarları kalındı ve Andronicus'un Kendrick'in ordusundan çok daha fazla olan adamlarının binlercesi içeride ve dışarıda cirit atıyordu. Sürpriz unsuru artık onun tarafında değildi.

Daha kötüsü, Andronicus'un şehrin arkasından ortaya çıkmakta olan binlerce adamı daha vardı, ovaları istila eden takviyeler. Tam Kendrick onları kaçmaya zorladıklarını düşünürken, durum çabucak tersine dönmüştü. Nitekim artık ordu düzenli, disiplinli, çok büyük bir yıkım dalgası gibi Kendrick'in üzerine yürümekteydi.

Şimdi tek seçenek Silesia'ya geri çekilmek, İmparatorluk bir kez daha ele geçirinceye ve hepsi bir kez daha köle duruma düşünceye kadar geçici olarak orasını elde tutmaktı. Bu, asla olamazdı.

Kendrick bir çatışmadan hiç geri çekilmemişti, sayıca az kaldığında bile. Ne kendisi, ne de MacGil'in ordusunun buradaki, Silesia'daki, Gümüş'teki diğer cesur savaşçıları. Kendrick biliyordu ki, hepsi onunla birlikte ölünceye kadar savaşacaklardı. Ve kılıcının kabzasını kavrayışı sıkılaştıkça, bu gün tam olarak ne yapması gerektiğini bilmekteydi.

İmparatorluk adamları bir savaş ılığı attılar ve Kendrick'in adamları buna daha güçlü bir savaş ılığı ile cevap verdiler.

Kendrick ve adamları üstlerine gelen orduyu karşılamak için, bunun kazanamayacakları, fakat yine de vermeleri gereken bir savaş olduğunu bilerek yokuştan aşağı koşarlarken, Andronicus'un adamları hız kazandılar ve onlar da karşıdan gelenlere doğru koşmaya başladılar. Kendrick havanın saçlarından rüzgâr gibi geçtiğini, elinde kılıcının kabzasının titreşimini hissediyor ve kendisini kılıçların tanıdık ayini, o büyük metal şangırtısı içinde kaybetmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Kendrick yukarıda yükseklerde ılık gibi tiz bir ses duyunca şaşırdı; gökyüzüne bakmak için boynunu eğdi ve iki defa bakmasına yol açan bulutlardan fırlayıp geçen bir şey gördü. Bunu daha önce bir kez görmüştü—Thor'un Mycoples'in sırtında görünüşü—ancak yine de görüntü nefesini kesti. Özellikle bu sefer Gwendolyn'in de ejderhanın sırtında olması nedeniyle.

Onların dalışını izlerken ve neler olacağını fark edince Kendrick'in kalbi kabardı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, kılıcını daha yükseğe kaldırdı ve daha hızlı saldırdı. Bugün ilk kez, her şeye rağmen, zaferin kendilerinin olacağını hissetmekteydi.

*

Thor ve Gwen Mycoples'in sırtında, bulutlara gire çıka

uçtular; Thor onu teşvik ettikçe Mycoples kanatlarını gittikçe daha hızlı çırpıyordu. Thor aşağıda Kendrick’le diğerlerinin tehlikede olduklarını sezdi, iyice aşağı daldı ve bulutların arasından çıktı. Önünde kuş bakışı bir manzara açılmıştı:

Halka’nın yuvarlanıp giden tepelerinin arasında Andronicus’un açık ovada Kendrick’in adamlarına doğru koşan tümeninin muazzam büyüklüğünü gördü.

Thor Mycoples’i aşağı yönlendirdi.

“Dal!” diye fısıldadı.

Ejderha aşağı daldı, toprağa o kadar yakındı ki, Thor neredeyse yere atlayabilirdi, sonra ağzını açtı ve nefesiyle sıcaklığı neredeyse Thor’u yalayan bir ateş saçtı. Dalga dalga ateş ovalarda yuvarlandı ve İmparatorluk askerlerinin dehşet içindeki haykırışları geldi. Mycoples askerlerin şimdiye kadar hiç görmedikleri şekilde yıkım saçıyor, millerce kırsal alanı alevler içinde kalıyor ve Andronicus’un adamlarının binlercesi ölüyordu.

Her kim hayatta kalıyorsa dönüp kaçıyordu. Thor bunların gerisini Kendrick’in halletmesi için bırakacaktı.

Thor şehre doğru döndü ve içeride daha binlerce İmparatorluk askerinin bulunduğunu gördü. Mycoples’in böyle dik, dar duvarların olduğu sıkışık bir alanda manevra yapamayacağını ve onu oraya indirmenin çok riskli olacağını biliyordu. Thor yüzlerce askerin oklar ve mızraklarla gökyüzüne nişan aldıklarını gördü ve o kadar kısa bir mesafeden Mycoples’e zarar verebileceklerinden korktu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Kader Kılıcı’nın nabzının elinde attığını hissetti ve bunun şahsen

vermesi gereken bir savaş olduğunu anladı.

Thor Mycoples'i şehrin önünde, koca demir kale kapısının dışında yere yönlendirdi.

Ejderha yere konarken, eğilip Mycoples'in kulağına, "Kapı. Yak onu, sonrasını ben halledeceğim," diye fısıldadı.

Mycoples orada öyle oturup ona cıyıkladı, kanatlarını meydan okur gibi çırpıştırdı. Thor'la kalmak, şehrin içinde onunla yan yana dövüşmek istediği belliydi. Ama Thor ona bu şansı verecek değildi.

"Bu, benim savaşım," dedi ısrarla. "Ayrıca, Gwen'i emniyetli bir yene götürmeni istiyorum."

Mycoples razı gelmiş gibi göründü. Aniden, geriye yaslanıp eriyip yok oluncaya kadar demir kapıya ateş üfledi.

Thor Mycoples'e doğru eğildi.

"Git!" diye fısıldadı ona. "Gwendolyn'i emniyetli bir yere götür."

Thor ejderhanın sırtından yere atladı ve atlarken Kader Kılıcı'nın elinde nabzının attığını hissetti.

Gwen, "Thor!" diye seslendi.

Fakat Thor çoktan erimiş kapılara doğru koşmaktaydı. Mycoples'in havalandığını duydu ve Gwen'i emniyetli bir yere götürmekte olduğunu anladı.

Thor yay gibi fırlayıp açık kapılardan sarayın avlusuna, tam şehrin kalbine, binlerce askerden oluşan kalabalığın içine girdi. Kader Kılıcı Thor'un elinde canlı bir şey gibi titreşiyor, onu sanki havadan daha hafifmiş gibi taşıyordu. Bütün yapması gereken

kılıca tutunmasıydı.

Thor her yöne keserek ve hücum ederek kolunun, bileğinin ve vücudunun hareket ettiğini, kılıcın adamları tereyağı gibi keserken havada ısıklık sesi çıkardığını, bir vuruşta düzinelerle adamı öldürdüğünü hissetti. Thor döndü ve her yöne zarar verdi. İlk başta, İmparatorluk ona geri saldırmak istedi; fakat Thor kalkanlarını, zırhlarını, diğer silahlarını sanki orada yokmuş gibi kesince, dizi dizi adamı öldürünce, neyle karşı karşıya olduklarını idrak ettiler: sihirli, durdurulmaz bir yıkım kasırgası.

Şehirde karmaşa çıktı. Binlerce İmparatorluk askeri dönüp şehirden kaçmaya, Thor'dan kurtulmaya çalıştı. Fakat gidecek bir yer yoktu. Kılıcın yol gösterdiği Thor çok hızlı, şehrin her tarafına yayılan bir şimşek gibiydi. Askerler panik içinde şehrin duvarlarına koştular, birbirlerine çarpıp ezerek dışarı çıkmaya çalıştılar.

Thor kaçmalarına izin vermedi. Şehrin her köşesinden hızla geçti, kılıç onu bildiği hiç bir şeye benzemeyen bir süratle götürüyordu ve Gwendolyn'i ve Andronicus'un ona yaptığını düşününce, önüne çıkan askerleri peş peşe öldürerek intikam aldı. Andronicus'un Halka'ya yaptığı kötülükleri düzeltme zamanı gelmişti.

Andronicus. Kendi babası. Bu düşünce içini ateş gibi yaktı. Kılıcın her kesişiyle, Thor onu öldürdüğünü, ecdadını ortadan kaldırdığını hayal etti. Thor başka birisi olmak, başka *birinden* olmak istiyordu. Gurur duyacağı bir baba istiyordu. Andronicus'tan başka kim olursa. Ve eğer bu adamlardan yeteri

kadarını öldürürse, belki, sadece belki, ondan kurtulabilirdi.

Thor büyülenmiş gibi dövüştü, her yöne dönerek, nihayet kesecek hiç bir şey kalmadığını fark edene kadar. Etrafına baktı ve her askerin, Andronicus'un binlerce askerinden her birinin yerde ölü yattığını gördü. Şehir cesetlerle doluydu. Öldürecek başka kimse kalmamıştı.

Thor şehir meydanında nefes nefese, tek başına durdu, Kılıç elinde ışıldıyordu ve kıpırdayan tek bir kişi bile yoktu.

Thor uzakta bir sevinç sesi duydu; silkindi ve şehir kapısından dışarı koştu. Uzakta, Kendrick'in adamlarının, hücum edip, ordunun kalıntılarını takip ettiklerini ve bunları geri püskürttüklerini gördü.

Thor şehir kapısından dışarı fırlarken, Mycoples onu gördü ve yere inip onun geri gelmesini bekledi. Gwen hala sırtındaydı. Thor ejderhanın sırtına bindi ve bir kez daha havalandılar.

Kendrick'in ordusunun üzerinden uçtular ve Thor onları yukarıdan aşağıdaki karıncalar gibi gördü. O üstlerinden geçerken askerler zafer naraları attılar. Nihayet Kendrick'in ordusunun önüne, büyük insan, at ve toz kitlesinin önüne geldiler. İleride Andronicus'un ordusunun dağılmış kalıntıları görünüyordu.

Thor, "Aşağı" diye fısıldadı.

Aşağı daldılar ve Andronicus'un adamlarının gerisine geldiler ve bu sırada Mycoples nefesiyle ateş saçarak, peş peşe dizi dizi askeri ortadan kaldırdı. Büyük ateş duvarı gittikçe daha hızla yayılıyordu. Çığlıklar yükseldi ve çok geçmeden Thor bütün artçı

muhafızları ortadan kaldırmıştı.

Nihayet, öldürecek kimse kalmadı.

Geniş ovaları geçerek uçmaya devam ettiler. Thor kimsenin kalmadığından emin olmak istiyordu. Uzakta Thor büyük dağ silsilesini gördü, Doğu'yu Batı'dan ayıran Highlands. Burasıyla Highlands arasında tek bir İmparatorluk askeri hayatta kalmamıştı. Thor tatmin olmuştu.

Halka'nın bütün Batı Krallığı kurtarılmıştı. Bir gün için yeterince insan öldürülmüştü. Güneş batmaya başlamıştı ve ileride Highlands'ın doğu tarafında her ne varsa, şimdilik orada durabilirdi.

Thor havada bir tur atıp geriye Kendrick'e doğru uçmaya başladı. Altında kırsal alan uzanıyordu ve çok geçmeden yukarıya gökyüzüne bakan ve ona seslenip sevgi gösterisi yapan adamların bağırımlarını ve tezahüratını duydu.

Ordunun önünde yere kondu ve inip Gwendolyn'in de inmesine yardım etti.

Hepsi ileri koştu ve koca grup onları bağrına bastı. Askerler her yandan bastırırken büyük bir zafer nidası yükseldi. Kendrick, Godfrey, Reece ve onun diğer lejyon kardeşleri, Gümüş—Thor'un hayatta tanıdığı ve önem verdiği herkes onu ve Gwendolyn'i kucaklamak için ileri atıldı.

Nihayet hepsi birleşmişlerdi. Nihayet özgürdüler.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Andronicus kampından fırtına gibi geçti ve fevri bir öfke krizi içinde, uzun pençeleriyle uzanıp, büyük talihsizlik eseri, yakında durmakta olan genç askerin kafasını kopardı. Yürürken Andronicus peş peşe askerlerin kafalarını koparıyordu, nihayet adamları niyetini anlayıp ondan uzakta durmak için kaçtılar.

Böyle bir ruh halindeyken yakınında durmayacak kadar onu iyi tanımış olmaları gerekirdi.

Andronicus on binlercesinin bulunduğu kampta fırtına estirirken askerlerin hepsi arada sağlıklı bir mesafe bırakacak şekilde uzaklaştılar. Generalleri bile emniyet içinde uzakta kalıp onu arkadan izlediler. Asabı bozuk olduğu zaman onun yakınında olmamak gerektiğini biliyorlardı.

Yenilgi bir şeydi. Fakat böyle bir yenilgi—bunun İmparatorluğun tarihinde emsali yoktu. Andronicus daha önce hiç yenilgi tatmamıştı. Hayatı her biri diğerinden daha gaddar ve tatmin edici uzun bir dizi zaferle geçmişti. Yenilginin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Şimdi artık öğrenmişti. Ve bundan hoşlanmamıştı.

Andronicus tekrar tekrar olanları aklından geçiriyor, işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini düşünüyordu. Oysa daha dün zafer tamammış, Halka kendisininmiş gibi görünüyordu. Kraliyet Sarayı'nı imha etmiş ve Silesia'yı fethetmişti; bütün MacGillere boyun eğdirmiş ve liderleri Gwendolyn'i küçük düşürmüştü;

en büyük askerlerini çarmıha gerip işkence etmiş, Kolk'ü çoktan öldürmüştü ve Kendrick ve diğerlerini infaz etmek üzere bulunmaktaydı. Argon onun işine karışmış, Gwendolyn'i onu öldürmesinden önce elinden alıp kaçırmış ve Andronicus bunu düzeltmek, onu geri alıp bütün diğerleriyle birlikte infaz etmek üzere harekete geçmişti. Tam zafer ve büyüklükten sadece bir gün uzakta bulunduğu bir noktaya gelmişti.

Sonra, her şey süratle, kötüye giderek değişmişti. Thor ve şu ejderha kötü bir alamet gibi ufukta görünmüş, bir bulut gibi yere inmiş ve büyük alev dalgaları ve Kader Kılıcı ile askerlerinin koca tümenlerini ortadan kaldırmayı becermişti. Andronicus hepsine güvenli bir mesafeden tanık olmuştu; iyi bir savaş sezisiyle buraya, Highlands'in öte tarafına geri çekilmiş, bu arada kendi keşif kolları gün boyunca Thor ve ejderhanın verdiği zarar hakkında ona raporlar getirmeye devam etmişlerdi. Güneyde,

Savaria yakınında, bütün bir tabur ortadan kaldırılmıştı. Kraliyet Sarayı'nda ve Silesia'da da durum aynı ölçüde kötüydü. Şimdi bir zamanlar kendi kontrolünde olan Halka'nın bütün Batı Krallığı kurtarılmıştı. Bu inanılır şey değildi.

Kader Kılıcı'nı düşünürken endişeleniyordu. Onu Halka'dan uzağa götürmek için ne kadar zahmete katlanmıştı ve şimdi Kılıç buraya dönmüştü ve onunla birlikte Kalkan tekrar yukarı kalkmıştı. Bu yanındaki adamlarla birlikte burada tuzağa düştüğü anlamına geliyordu; buradan ayrılabilirdi, tabii, fakat içeri artık başka takviye sokamazdı. Burada, Highlands'in bu tarafında, hala yarım milyon askerinin bulunduğunu tahmin

ediyordu, MacGillere sayısal üstünlük sağlamak için bu yeter de artardı bile; fakat Thor'a, Kader Kılıcı'na ve şu ejderhaya karşı sayılar artık fark etmiyordu. Artık koşullar, ironik biçimde, kendisine karşıydı. Bu daha önce hiç bulunmadığı bir pozisyonda.

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, casusları kendi yurdunda, İmparatorluk başkentinden huzursuzluk ve karışıklık haberleri getirmişlerdi, Romulus tahtını ele geçirmek için arkasından gizlice iş çevirmektedir.

Andronicus kampından fırtına gibi geçerken öfkeyle kükredi, seçeneklerini tartışıyor, her kim olursa olsun, suçlayacak birini arıyordu. Bir komutan olarak taktik açıdan yapılacak en akıllı şeyin geri çekilmek ve Thor ve ejderhası onları bulmadan, şimdilik Halka'yı bırakmak, ne kuvveti kaldıysa onları kurtarmak için gemilere binmek ve itibarını kaybetmiş şekilde İmparatorluğa yelken açmak ve tahtını muhafaza etmeye çalışmak olduğunu biliyordu. Netice itibarıyla, Halka İmparatorluğun muazzam genişliği içinde bir lekeden ibaretti ve her büyük komutanın en azından bir yenilgi hakkı vardı. Kendisi hala dünyanın yüzde doksan dokuzunu idare ediyor olacaktı ve bununla fazlasıyla tatmin olması gerekirdi.

Fakat Büyük Andronicus'un tarzı bu değildi. Andronicus ihtiyatlı davranacak veya bulduğuyla yetinecek biri değildi. Daima ihtiraslarının peşinden koşmuştu ve riskli olduğunu bilmesine rağmen, bu yerden ayrılmaya, yenilgiyi kabul etmeye, Halka'nın elinden kayıp gitmesine izin vermeye hazır değildi.

Bütün İmparatorluğunu feda etmesi gerekse dahi, bu yeri ezip parçalamanın ve hükmetmenin bir yolunu bulacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Andronicus ejderhayı veya Kader Kılıcı'nı kontrol edemezdi. Fakat Thorgrin. . .bu farklı bir meseleydi. Kendi oğlu.

Andronicus durdu ve bu düşünceye iç çekti. Ne kadar tuhaftı: Öz oğlu, dünyaya hükmetmesinin önünde kalan son engeldi. Bir şekilde, bu uygun ve yerinde görünüyordu. Hatta kaçınılmaz. Biliyordu ki, insanı en çok incitenler daima kendisinin en yakınındakiler olurdu.

Kehaneti hatırladı. Oğlunun yaşamasına izin vermek, tabii ki, bir hata olmuştu. Kendisinin hayattaki büyük yanlışı. Fakat kehanetin kendi ölümüne yol açabileceğini söylemesine rağmen ona zaafı vardı. Thor'un yaşamasına müsaade etmişti ve şimdi bunun bedeline katlanma zamanı gelmişti.

Andronicus generalleri peşinde, kampını kasıp kavurmaya devam etti, ta ki kampın çevresine ulaşp orada diğerlerinden daha ufak bir çadıra rastlayıncaya kadar, siyah ve altın rengi içindeki tek bordo çadır. Değişik renkte bir çadıra sahip olmaya cüret edebilecek tek bir kişi vardı, adamlarının korktuğu tek kişi.

Rafi.

Andronicus'un kişisel büyücüsü, hayatta karşılaştığı en meşum yaratık. Rafi yolun her adımında Andronicus'a danışmanlık yapmış, kötü kalpli ve hain enerjisiyle onu korumuş, başka herhangi birinden daha çok onun yükselişinden sorumlu olmuştu. Andronicus şimdi tekrar ona dönmekten, ona ne

kadar ihtiyacı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Fakat bu dünyaya ait olmayan bir engelle, büyü ile ilgili bir şeyle karşılaştığı zaman, döndüğü kişi daima Rafi olurdu.

Andronicus çadıra yaklaşırken, bordo cübbelerinin içine gizlenmiş, uzun ve ince iki kötü yaratık başlıklarının arkasından ısıldayan patlak sarı gözleriyle ona baktılar. Bunlar bütün bu kampta onun önünde başlarını eğmemeye cesaret edebilen yegâne yaratıklardı.

Andronicus, “Rafi’yi çağırıyorum,” diye açıkladı.

İki yaratık, geri dönmeden, her biri tek elle uzanıp çadırın kanatlarını geri çektiler.

Onlar bunu yaparlarken, korkunç bir koku Andronicus’a ulaştı ve irkilmesine yol açtı.

Uzun bir bekleyiş oldu. Bütün generaller Andronicus’un arkasında durdular ve hepsi olacakları görmek için o tarafa dönen bütün kamp gibi merakla izlediler. Kampın üstüne ağır bir sessizlik çöktü.

Nihayet, bordo çadırdan dışarıya uzun boylu ve zayıf bir yaratık çıktı. Andronicus’tan iki misli uzun, bir zeytin ağacı dalı kadar zayıftı. Üzerinde bordo cübbelerin en koyusu vardı ve yüzü başlığının gerisindeki karanlığın içinde bir yerde gizlenmiş, görünmez olmuştu.

Rafi orada durdu ve ona geri baktı. Andronicus sadece onun soluk etine gömülmüş, hiç kırılmadan kendisine bakan sarı gözlerini görebiliyordu.

Gergin bir sessizlik oldu.

Nihayet, Andronicus öne çıktı.

“Thorgrin’in ölmesini istiyorum,” dedi.

Uzun bir sessizlikten sonra, Rafi kıkırdadı. Bu derin, rahatsız edici bir sestti.

“Babalar ve oğullar,” dedi. “Her zaman aynı.”

Andronicus’un sabırsızlıkla içi yanıyordu.

“Yardım edebilir misin?” diye bastırdı.

Rafi uzun bir zaman orada öyle sessizce durdu, Andronicus’un onu öldürmeyi düşünmesine yetecek kadar uzun. Fakat bunun anlamsız olacağını biliyordu. Bir kez, öfke içinde, Andronicus onu el çabukluğuyla hançerlemeye çalışmıştı ve kılıç daha havadayken elinde erimişti. Kabzası da elini yakmış, ağrısının geçmesi aylar almıştı.

Onun için Andronicus dişini gıcırdatıp sessizliğe katlanarak orada öylece durdu.

Nihayet Rafi, pelerin başlığının altından mırıldandı.

“Oğlanı çevreleyen enerjiler çok güçlü,” dedi ağır ağır. “Fakat herkesin bir zayıf tarafı vardır. O büyü ile yüceltilmiş biri. Yine büyü ile dize getirilebilir.”

Merakı uyanan Andronicus, bir adım öne çıktı.

“Sen hangi büyüden bahsediyorsun?”

Rafi durakladı.

“Senin hiç karşılaşmadığın bir türden,” diye cevap verdi. “Sadece Thor gibi bir insan için yapılan. O senin soyundan, ama bundan da fazlası. Senden bile daha güçlü. Eğer o günü görecektense kadar yaşarsa.”

Andronicus köpürdü.

“Onu nasıl ele geçireceğimi bana söyle,” diye talepte bulundu. Rafi kafasını salladı.

“Bu her zaman senin zayıflığın oldu,” dedi. “Onu öldürmeyi değil, ele geçirmeyi tercih ediyorsun.”

“Önce onu ele geçireceğim,” diye karşılık verdi Andronicus. “Sonra onu öldüreceğim. Bir yol var mı, yoksa yok mu?”

Başka bir uzun sessizlik oldu.

“Güçlerini elinden almanın bir yolu var, evet,” dedi Rafi. “Kıymetli kılıcı gidince ve ejderhası gidince, aynen herhangi bir genç oğlan gibi olacak.”

Andronicus, “Nasıl yapılacağını bana göster,” diye talep etti. Uzun bir sessizlik oldu.

“Bir ücret karşılığında,” dedi Rafi nihayet.

“Ne istersen,” dedi Andronicus. “Ne istersen veririm.”

Uzun, karanlık bir kıkırdama geldi.

Rafi, “Sanırım bir gün bundan pişmanlık duyacaksın,” diye cevap verdi. “Hem de çok.”

ONUNCU BÖLÜM

Romulus altın tuğlalarla titizlikle döşenmiş, İmparatorluk başkenti Volusia'ya giden yoldan aşağı yürürken, en iyi üniformaları içinde nöbet bekleyen askerler hazır ola geçtiler. Romulus ordusundan geri kalanların önünde yürüyordu. Sayıları bir kaç yüze inmiş olan askerler ejderhalarla karşılaşmalarından yenilmiş olarak ve keyifsiz biçimde dönüyorlardı.

Romulus öfkesinden kuduruyordu. Bu bir utanç yürüyüşüydü aslında. Bütün hayatı boyunca daima muzaffer olarak dönmüş, bir kahraman olarak geçit törenine katılmıştı; şimdi kendisini karşılayan sessizliğe, bir mahcubiyet ve sıkıntı ortamına dönüyor, peşinden de ganimetler ve esirler yerine yenilmiş askerleri getiriyordu.

Bu içini yakıyordu. Kılıç'ın peşinden bu kadar uzağa gitmek, ejderhalarla savaşa girişmeye cüret etmek kendisi için aptalca olmuştu. Egosu onu çekip sürüklemişti; bunun böyle olmayacağını bilmesi gerekirdi. Kendisi kaçıp kurtulabildiği için şanslı sayılırdı, ama adamlarının pek azı çatışmadan sağ salim çıkabilmişti. Hala onların çığlıklarını duyabiliyor, hala yanan etlerinin kokusunu alabiliyordu.

Adamları disiplinli hareket etmişler ve cesaretle savaşmışlar, onun emriyle ölümlerine gitmişlerdi. Fakat gözlerinin önünde askerlerinin binlercesi bir kaç yüze düşünce, ne zaman kaçmak gerektiğini biliyordu. Acil bir geri çekilme emretmiş ve

kuvvetlerinin arta kalanları tünellerin içine girerek ejderhaların alev saçan nefeslerinden kurtulmuşlardı. Usun süre yeraltında kalmışlar ve başkente dönerken bütün yolu yürüyerek gelmişlerdi.

Şimdi oradaydılar işte; yüz ayak göğe yükselen şehir kapılarından geçiyorlardı. Onlar tamamen altından yapılmış bu efsanevi şehre girerken, binlerce İmparatorluk askeri kıtalar halinde her yönde yürüyerek, sokaklar boyunca diziliyor, o geçerken hazır olda duruyorlardı. Ne de olsa, Andronicus'un yokluğunda Romulus İmparatorluğun de *facto* lideri ve bütün savaşçıların en saygınıydı. Daha doğrusu, o gün verdiği kayıplara kadar. Şimdi, yenilgilerinden sonra, insanların ona hangi gözle bakacağını bilmiyordu.

Yenilgi daha kötü bir zamanda gelmiş olamazdı. Bu Romulus'un bir darbe hazırlamakta olduğu, iktidarı ele geçirip Andronicus'u yönetimden uzaklaştırmaya hazırlandığı bir zamandı. Her yanda hizmetkârların ve kölelerin bulunduğu bu özenli şehirde çeşmelerin yanından geçerek ilerler, titizlikle döşenmiş bahçe yollarında yürürken, hayal ettiği gibi Kader Kılıcı elinde, şimdiye kadar sahip olduğundan çok daha büyük bir güçle dönmek yerine, zayıf bir pozisyona dönmekte olmasına şaşıyordu. Şimdi, kendisinin hakkı olan iktidara el koymak yerine, Konsey'in önünde özür dilemesi ve pozisyonunu kaybetmemeyi ümit etmesi gerekiyordu.

Büyük Konsey. Bunun düşüncesi bile içini burktu. Romulus kimseye hesap verecek adam değildi, hele hayatlarında eline hiç

kılıç almamış vatandaşlardan oluşan bir konseye. İmparatorluğun on iki vilayetinin her biri iki temsilci göndermişlerdi. İmparatorluğun her köşesinden iki düzine lider. Teknik olara, İmparatorluğu onlar yönetiyorlardı, ama gerçekte, Andronicus istediği gibi yönetiyor ve Konsey onun söylediğini yapıyordu.

Fakat Andronicus Halka'ya gitmek için ayrıldığı zaman, Konsey'e şimdiye kadar sahip olduklarından daha fazla yetki vermişti; Romulus Andronicus'un bunu kendisini korumak ve Romulus'u kontrol altında tutmak, tahtının bıraktığı yerde duracağından emin olmak için yaptığını varsayıyordu. Bu hareket Konsey'i cesaretlendirmişti; şimdi Romulus üzerinde gerçek yetkileri varmış gibi davranıyorlardı. Ve Romulus, şimdilik, bu insanlara hesap vermek gibi onur kırıcı bir harekete katlanmak zorundaydı. Bunların hepsi Andronicus'un tek tek seçilmiş yardakçısı, Andronicus'un kendi tahtının hiç bir zaman tehlikeye düşmeyeceğinden emin olmak için yerleştirdiği insanlardı. Konsey Andronicus'u güçlendirmek ve ona karşı herhangi bir tehdidi – özellikle Romulus'u zayıflatmak için sürekli bahane arıyordu. Romulus'un yenilgisi onlara mükemmel bir fırsat vermekteydi.

Romulus ışıldayan kongre binasına kadar bütün yolu yürüdü. Gökyüzüne yükselen muazzam siyah, yuvarlak bina, altın renkli sütunlarla çevriliydi ve ışıldayan altın bir kubbesi vardı. Üstünde İmparatorluk bayrağı dalgalanıyordu ve kapısının üstüne ağzında bir kartal olan altın bir aslan imajı işlenmişti.

Romulus binanın yüz adet altın merdiven basamağını

çıkarken, adamları meydanda beklediler. O kongrenin kapısına çıkan basamakları bir kerede üç basamak birden atlayarak yalnız başına yürüdü. İlerlerken silahları zırhına çarpıp ses çıkartıyordu.

Basamakların üstündeki, her biri elli ayak yükseklikteki ağır kapıları açmak için bir düzine hizmetkâr gerekiyordu. Kapılar üstünde siyah başlı çiviler olan parlak altından yapılmış, her biri İmparatorluk mührü ile bezenmişti. Hizmetkârlar kapıları sonuna kadar açtılar ve Romulus karanlık iç mekâna girerken soğuk esintinin derisindeki tüyleri diken diken ederek dışarı çıktığını hissetti. Koca kapılar arkasından kapandı ve bu binaya her girişinde olduğu gibi, kendisini sanki mezara sokuluyormuş gibi hissetti.

Romulus mermer zemin üzerinde çizimleri yankılanarak çalımla yürüdü. Çenesi kenetlenmiş, biran önce bu toplantıyla işini bitirmek ve daha önemli işlerle meşgul olmak isteyen bir havadaydı. Buraya gelmeden önce harika bir silahla ilgili bir söylenti duymuştu ve bunun gerçek olup olmadığını bilmek istiyordu. Eğer doğruysa, bu her şeyi değiştirir, dengeyi tamamen onun lehine çevirebilirdi. Eğer bu gerçekten mevcutsa, o zaman bütün bunlar—Andronicus, Konsey—artık onun için bir anlam ifade etmeyecekti. Aslında, bütün İmparatorluk en sonunda kendisinin olacaktı. Bu silahı düşünmek, bir dizi basamaktan daha yukarı çıkar ve başka bir kocaman kapıdan geçer ve nihayet Büyük Konsey'in bulunduğu yuvarlak odaya girerken Romulus'un kendinden emin ve güven içinde görünmesini sağlayan tek şeydi.

Bu muazzam odanın içinde ortası boş ve bir insanın oraya girebilmesi sağlayan dar bir geçit bulunan siyah yuvarlak bir masa bulunuyordu. Masanın etrafında Konsey, yirmi dört siyah cübbe içinde ciddi bir görüntüyle oturmaktaydı. Hepsi grileşen boynuzları ve fazlaca ilerlemiş yaşları nedeniyle akan kırmızı yaşlı adamlardı. Romulus için onların karşısına çıkmak, dar girişten masanın ortasına yürümek zorunda kalmak ve hitap etmesi gereken insanlarla çevrili olmak küçük düşürücüydü. Onlara hitap etmek için oraya buraya dönmek zorunda kalmak ta küçük düşürücüydü. Bu odasının bütün tasarımı, bu masa, sadece Andronicus'un göz korkutma taktiklerinden biriydi.

Romulus ne kadar uzun sürdüğünü bilmediği bir zaman için, içi yanarak orada odanın ortasında sessizlik içinde durdu. İçinden çıkıp gitmek geliyordu, fakat kendisini kontrol etmek zorundaydı. Konsey üyelerinden biri, "Oktakin Lejyonundan Romulus," diye resmi biçimde anons yaptı.

Romulus döndü ve zayıf, yanakları içe göçmüş daha yaşlı Konsey üyelerinden birinin kırmızı gözlerle kendisine baktığını gördü. Bu adam Andronicus'un yordakçılarında biriydi ve Romulus bunun Andronicus'un gözüne girmek için her şeyi söyleyebileceğini biliyordu.

Yaşlı adam boğazını temizledi.

"Volusia'ya yenilgiyle döndün. Küçük düşerek. Buraya gelecek kadar cüretkârsın."

"Tedbirsiz ve aceleci bir komutan haline geldin," dedi bir başka Konsey üyesi.

Romulus döndüğünde dairenin öbür tarafından kendisine bakan alaycı, küçümseyen gözleri gördü.

“Kılıç için sonuçsuz arayışında, ejderhalarla pervasız çatışmanla binlerce adamını kaybetmiş bulunuyorsun. Andronicus’u ve İmparatorluğu hüsrana uğrattın. Kendin için ne söyleyeceksin?”

Romulus meydan okurcasına geri baktı.

“Hiç bir şey için özür dilemiyorum,” dedi. “Kılıç’ın geri alınması İmparatorluk için önem taşıyordu.”

Başka bir yaşlı adam öne eğildi.

“Fakat onu geri *alamadın*, değil mi?”

Romulus kızardı. Eğer yapabilirse bu adamı öldürecekti.

“Neredeyse alıyordum,” diye cevap verdi sonunda.

“Neredeyse hiç bir anlam taşımaz.”

“Beklenmedik engellerle karşılaştık.”

“Ejderhalar mı?” dedi başka bir Konsey üyesi.

Romulus yüzüne bakmak için ona döndü.

“Daha ne kadar çılgın olabilirsin?” dedi Konsey üyesi. “Gerçekten kazanacağını mı sandın?”

Öfkesi yükselirken Romulus boğazını temizledi.

“Sanmadım. Amacım ejderhaları öldürmek değildi. Kılıcı geri almaktı.”

“Fakat yine, bunu yapamadın.”

“Daha bile kötü,” dedi bir başkası, “şimdi ejderhaları bize karşı saldı. Bütün İmparatorluktan onların saldırıları hakkında raporlar geliyor. Bizim kazanamayacağımız bir savaş başlattın.

Bu İmparatorluk için büyük bir kayıp.”

Romulus karşılık vermeyi kesti; bunun sadece daha fazla suçlamaya yol açacağını biliyordu. Ne de olsa, bunlar Andronicus’un adamlarıydı ve hepsinin bir gündemi vardı.

“Senin haddini bildirmek için Büyük Andronicus’un burada olmaması talihsizlik,” dedi diğer bir Konsey üyesi. “Eminim ki senin bu günü canlı çıkarmana izin vermezdi.”

Adam boğazını temizledi ve arkasına yaslandı.

“Fakat onun yokluğunda, geri dönmesini beklemeliyiz. Şimdilik, Halka’da Büyük Andronicus’u takviye etmek üzere lejyonlar dolusu gemiler göndermek için orduya komuta edeceksiniz. Size gelince, rütbeniz indirilecek, silahlarınızdan ve rütbenizden arındırılacaksınız. Garnizonda kalın ve bizden gelecek yeni emirleri bekleyin.”

Romulus duyduklarına inanamayarak ona bakakaldı.

“Seni derhal infaz etmediğimiz için memnun olman gerekir. Şimdi bizi yalnız bırak,” dedi başka bir Konsey üyesi.

Yüzü mosmor olurken Romulus yumruklarını sıktı ve Konsey üyelerinin her birine tek tek baktı. Onların her birini ve hepsini öldürmeye ahdedti. Fakat kendi kendine şimdi bunun zamanı olmadığını söyleyerek, kendisini bundan kaçınmaya zorladı. Onları şimdi öldürmekten bir nebze tatmin elde edebilirdi, fakat bu nihai amacına hizmet etmezdi.

Romulus döndü ve çizmeleri yankılanarak öfkeyle odayı terk etti, hizmetkârların açtığı ve peşinden çarpıp kapattıkları kapıdan geçerek oradan ayrıldı.

Romulus yüz altın basamaktan aşağı inerek kongre binasından dışarı yürüdü ve kendisini bekleyen adamlarına katıldı. Komutan yardımcısına seslendi.

“Efendim,” dedi general, başını iyice aşağıya eğerek, “emriniz nedir?”

Romulus düşünerek ona baktı. Tabii Konsey’in emirlerine itaat edemezdi; aksine, şimdi bunlara karşı çıkma zamanıydı.

“Konsey’in emri halen denizde olan bütün İmparatorluk gemilerinin derhal kıyılarımıza dönmeleridir.”

General’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Fakat efendim, bu Büyük Andronicus’u eve dönüş yolu olmadan Halka’nın içinde mahsur bırakır.”

Romulus dönüp ona baktı, gözleri donuklaşarak.

Sesi çelik gibi, “Asla beni sorgulama,” diye yanıtladı.

General başını eğdi.

“Tabii, efendim. Affedersiniz.”

Komutanı döndü ve aceleyle oradan ayrıldı ve Romulus onun emirlerini yerine getireceğini anladı. O sadık bir askerdi.

Romulus içinden kendi kendine gülümsedi. Konsey onlara saygı göstereceğini, emirlerini yerine getireceğini sanmakla ne kadar aptalca davranmıştı. Onu çok fena şekilde küçümsemişlerdi. Neticede, rütbesinin tenzil edilmesini zorla uygulayacak kimseleri yoktu ve onlar bunu kestirecek noktaya gelinceye kadar Romulus, güç kendi elindeyken, onların kendi üstünde güç kazanmalarını önlemeye yetecek kadar emir icra edecekti. Andronicus büyüktü, fakat Romulus daha büyüktü.

Plazanın kenarında yeşil bir cübbe giymiş bir adam duruyordu. Başlığı dört gözlü düz bir sarı suratını ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekilmişti. Adamın, parmakları Romulus'un kolu kadar uzun, zayıf elleri vardı ve sabırla orada duruyordu. O bir Wokable idi. Romulus bu ırkla iş yapmaktan hoşlanmıyordu, fakat belirli koşullarda buna mecburdu—ve bu o zamanlardan biriydi.

Romulus yaratık dört gözüyle ona bakarken, bir kaç adım öteden onun tüyler ürperten niteliğini hissederek Wokable'ın yanına gitti. Uzun parmaklarından biriyle uzandı ve onun göğsüne dokundu. Romulus yapışkan parmağın temasıyla dondu kaldı.

“Bizi aramaya gönderdiğin şeyi bulduk,” dedi yaratık. Wokable boğazının gerisinde garip bir gargara sesi çıkardı. “Fakat bu size pahalıya mal olacak.”

“Ne istersen ödeyeceğim,” dedi Romulus.

Yaratık durakladı, sanki karar veriyormuş gibi.

“Yalnız gelmen lazım.”

Romulus düşündü.

“Yalan söylemediğini nereden bileceğim?” diye sordu Romulus.

Yaratık öne eğildi ve bir gülümsemeye en yakın ifadeyi takındı. Romulus keşke öyle yapmasaydı diye düşündü. Yaratık bunu yapınca, dikdörtgen çenesinde yüzlerce keskin ve ufak diş ortaya çıkmıştı.

“Bilmeyeceksin,” dedi.

Romulus onun bütün gözlerine baktı. Bu yaratığa güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Fakat denemek zorundaydı. Elinde salladığı ödül ihmal edilemeyecek kadar büyüktü. Bu Romulus'un bütün hayatı boyunca aradığı bir ödüldü: efsaneye göre Kalkanı aşağı indirebilecek ve Kanyon'u geçmesine imkân verecek efsanevi silah.

Yaratık sırtını döndü ve yürüyüp gitmeye başladı ve Romulus onu izleyerek orada durdu.

Nihayet, onun peşinden gitti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Mycoples'in sırtına binmişti, Thor'un arkasında onu sıkı sıkı tutuyor, rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Hava soğuktu, fakat insanı canlandırıyor, kendine getiriyordu. Kendisini yeniden canlı hissediyordu.

Aslında, Gwendolyn kendisini hiç şimdiki kadar mutlu hissetmemişti. Dünyada her şey yeniden doğru yerine oturmuş gibi geliyordu. Midesini tekmeleyen bebeğini hissedebiliyor ve onun Thor'un yanında olmaktan duyduğu sevinci sezebiliyordu. Thor'a haberi vermek için Gwen'in içi heyecandan kavruluyordu, fakat bunun için en uygun anı bekliyordu. Ve Sığınma Kulesi'nden ayrılımlarından beri konuşacak bir anları olmamıştı.

Bu bir savaş ve serüven fırtınası olmuştu. İkisinin Mycoples'in sırtında uçuşları, canavarın Andronicus'un bir yığın adamını yok etmesini Gwendolyn'in korku içinde izlemesi. Onlara acıımıyordu. Aksine, memnuniyet duyuyor, intikam arzusunun yavaşça tatmin edilmekte olduğunu hissediyordu. Öldürdükleri her İmparatorluk askeriyle, kurtardıkları her şehir ve kasabayla, haksızlıkların düzeltilmekte olduğunu hissetmişti. Bütün yenilgilerden sonra, kendi yuvasının yakılıp yıkıldığını izledikten sonra, nihayet muzaffer olmak insana iyi geliyordu.

Vinesia'yı kurtardıktan sonra, Kendrick ve adamları Silesia'ya dönmek için yola çıkmışlardı. Gwendolyn ve Thor kendi başlarına uçmaya ve onları orada karşılamaya karar verdiler.

Mycoples'le, atlardan o kadar daha hızlıydılar ki, bol bol boş vakitleri vardı. Thor Mycoples'in onlara Batı Krallığı'nın üzerinde bir tur attırmasını istemişti. Uçarlarken, Gwen aşağı bakıp Andronicus'un bir yığın adamının ortadan kaldırıldığını memnuniyetle gördü. Bunlar Highlands'den Kanyon'a kadar her yerde toprağın üzerinde yatıyordu. İçi rahatlayarak Batı Krallığı'nın tamamen özgür ve kurtulmuş olduğunu gördü.

Tabii, İmparatorluk ordusunun yarısı halen Highlands'in öbür tarafında duruyordu, fakat Gwendolyn bu konuda şimdi endişe duymuyordu. Bugün Thor'un onlara verdiği muazzam zararı görünce, Andronicus'un adamlarının geri kalanını diğer bir günde temizleyebileceklerinden kuşkusu kalmamıştı. Andronicus'un şimdi teslim olma veya yenilerek ölme dışında bir seçeneği kalmamıştı.

Hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandan beri ilk kez, artık endişeye gerek yoktu. Şimdi kutlama zamanıydı. Mycoples büyük kanatlarını çırpıp ve Gwendolyn onu huşu içinde inceledi; hala bir ejderhanın sırtına biniyor olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Onları ilk kez bu bakış açısından görerek, aşağıdaki dağlara ve vadilere ve yuvarlanıp giden tepelere bakarak Halka boyunca romantik bir gezintiye çıkarlarken Thor'a kenetlendi. Kanyon'a ulaştılar ve uzaklarda, ufukta Tartuvian'ın ışıldayan sarısını çıkartabiliyordu. Dönüp Kanyon'un kenarı boyunca uçtular ve batan güneşte Kanyonun kıpkırmızı çalkantılı sislerini bu perspektiften görünce Gwendolyn'in nefesi tutuldu. Burası dünya

kadar uğszuz bucaksız görünüyordu.

Döndüler ve Silesia'ya yollandılar ve Gwen'in kalbi bütün halkıyla yeniden bir araya gelme düşüncesinin heyecanıyla çarptı. Thor'un gelişinden önce, geri dönme, halkının önüne çıkma konusunda çok tedirginlik duymuştu. Fakat şimdi, artık utanç duymuyordu; aksine, kendisini neşe ve hatta gururla dolu hissediyordu. Argon'un bilge sözleri nihayet içine sinmiş ve en sonunda ona olanların kendisinin kim olduğuyla hiç bir ilgisi bulunmadığını, bunun onu tanımlamadığını idrak etmişti. Bütün hayatı önünde duruyordu ve mutlu bir şekilde mi yaşayacağı, yoksa hayatının mahvolmasına izin mi vereceği arasında bir seçim yapma gücüne sahipti. Yaşayacağına karar vermişti. Bu en iyi intikamdı. Hiç bir şeyin onu yıkmamasına izin vermeyecekti.

Aşağıdaki sisin içinde bütün değişik renkler ışıldıyordu ve bu en uçuk rüyalarının bile ötesinde, hayatta yaptığı en romantik geziydi. En çok bunu Thor ile paylaşmakta olduğu için mutluluktan uçuyordu. Yere inmelerini, birlikte yalnız kalacakları bir zaman bulmalarını, ona bu harika haberi verip hamile olduğunu söylemeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Thor'un da ona söyleyecek bir şeyi olduğunu seziyordu ve kendisine evlenme mi teklif edeceğini merak etmekten kendisini alıkoyamıyordu. Bunun düşüncesiyle, heyecandan başı dönerek gülümsedi. Hayatta daha fazla istediği başka bir şey yoktu.

Kraliyet Sarayı'nın üzerinden uçtular ve muhteşem şehrinin kalıntılarını, yanmış duvarlarını, terk edilmiş evlerini, devrilmiş  eşme ve heykellerini görünce Gwendolyn'in yüreği ağzına geldi.

Fakat en azından şehrin duvarları hala yerli yerinde duruyordu. Yer yer yanmış ve yıkılmış olsa da, tamamıyla yok olmamıştı. Gwen'in içi azim ve yeni bir amaç hissiyle doldu. Kraliyet Sarayı'nı yeniden yapmaya ahdedti. Burasını şimdiye kadar olduğundan, hatta babasının zamanındakinden de daha büyük yapacaktı. Bu parlayan bir ümit ışığı, herkesin görmesi için bir işaret olacaktı. Halka'nın kurtulduğunu ve yüzyıllar boyunca yaşamaya devam edeceğini görecekti.

Daha kuzeye uçtular ve nihayet Silesia görüldü. Şehrin parlayan kızıl taşı havaya yükseliyor, ufukta ışıldıyordu. Yukarı ve aşağı şehirler buradan bile görünebiliyordu ve Kendrick ve bütün askerlerini zaferden dönerken, şehrin kapılarından içeri akıp muazzam şehir meydanını doldururken görünce Gwen'in kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.